

Uyên Ương Thác

Contents

Uyên Ương Thác	1
1. Chương 1: Cuồng Thủy Diễn	1
2. Chương 2: Nước Mắt Biệt Ly	4
3. Chương 3: Lôi Đài Kén Rể	7
4. Chương 4: Cầu Phượng Lâu	9
5. Chương 5: Sư Cừu Các	12
6. Chương 6: Minh Nguyệt Dạ	16
7. Chương 7: Huyết Uyên Ương	18
8. Chương 8: Ký Ưc	23
9. Chương 9: Âm Sát Giả	28
10. Chương 10: Trả Thủ	30
11. Chương 11: Ao Ước Uyên Ương	33

Uyên Ương Thác

Giới thiệu

Thể loại: Phụ tử, mỹ công cường thụ, 1×1, HEEdit: Bạch Thổ. Tình trạng bản edit: hoàn 11 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-uong-thac>

1. Chương 1: Cuồng Thủy Diễn

Ngoại ô Đường Ly Sơn.

Sắc trời tiem vân, tịch dương dần buông xuống. Tầng mây kia bị tịch dương đỏ sậm nhuộm đậm một cổ nồng đậm mùi máu tươi.

Ngoại ô nơi đây vốn không có một bóng người, nếu một ai đi qua đều cảm thấy có chút sợ hãi.

“Thùng thùng, ba ba.” Bỗng nhiên tiếng nước truyền tới làm không khí nơi đây càng thêm phần yên ắng.

Nhìn về tiếng nước chảy, liền thấy một đám thủy, ánh đỏ của sắc trời hòa lẫn vào khói trắng của đám thủy, lượn lờ, âm ập. Thiên! Đúng là một ôn tuyền! Ai có thể nghĩ đến vùng hoang du dã ngoại như thế này lại có một nơi đáng quý như thế. Bất quá vào lúc này, ôn tuyền nhìn như một biển lửa nơi địa ngục. Hơn nữa lại có một nam nhân đang chịu tra tấn tại chốn địa ngục này.

Hắn thoát nhìn thực phẩm, trên thân thể tràn đầy vết cào, dấu răng không những thế còn bị roi da trói chặt thân thể nhưng toàn thân còn bị nhánh cây che khuất càng tăng thêm thập phần quỷ dị. Máu trên người từ từ hòa lẫn với nước, như một sợi chỉ đỏ. Ngâm ở ôn tuyền nửa ngày, vết thương của nam nhân đã muốn trở thành bạch sắc. Cho dù hắn có thể chịu lạnh nhưng cũng không thể nào nhịn được mà bắt đầu khốn khổ hừ hừ.

Tà dương biến mất, thay vào đó là ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nam nhân ngẩng đầu lên.

Hé ra một khuôn mặt tí vết, bởi vì một con mắt của hắn đã không còn tồn tại, vết thương của hắn thật sâu cơ hồ có thể nhìn được hốc mắt, ai nhìn thấy đều cơ hồ cảm thấy vẻ mặt đầm máu thảm thiết. Nhưng ánh mắt người khác tuyệt đối không vì hắn bị thương ở mắt mà dừng lại nhìn hắn nữa khắc, bởi vì sau khi nhìn hắn mọi người sẽ có thể cảm thấy được cảm giác từ đáy lòng mình dâng lên, khốn khổ nhưng chỉ có thể chịu đựng, âm lãnh nhưng vẫn thanh tịnh, hờ hững như vẫn nhiệt tình, cảm giác đối lập này làm cho mọi người cảm thấy hắn tràn ngập mâu thuẫn nhưng lại thần bí hài hòa.

Một nam tử xuất sắc như thế lại bị trói hai tay sau lưng, toàn thân trần trụi bị trói tại ôn tuyền sau núi.

Ánh trăng dần tan, mây mù lui tán.

Một thân ảnh cô đơn của nam tử đứng trên đỉnh đá bên ôn tuyền, y dường như vừa mới đi đến, cũng dường như ở tại địa phương này nhiều năm si ngốc chờ đợi cái gì.

Ánh mắt nam nhân bị trói đột nhiên thâm trầm quát: “Người còn mặt mũi tới đây làm gì!”

Bóng người sững sờ, ánh mắt nhẹ nhàng lay chuyển, một thân ảnh xinh đẹp khinh phiêu đáp trên nhánh cây nhỏ, quần áo bạch sắc, mái tóc dài như tiên tử Lăng Ba xinh đẹp.

Nam nhân kia chỉ dùng ánh mắt nhìn vào người kia, mượn ánh trăng nhìn lên cảnh vật mờ ảo, người tới dường như không phải người Trung thổ, hốc mắt y đặc biệt sâu, đồng tử như một cổ mê sắc, tóc dài không buộc lên, bộ dạng lười nhác, mái tóc thuận theo trong gió mà phiêu, như là một tuyệt sắc giai nhân ngay cả nữ nhân cũng không sánh bằng. Nhưng nam nhân kia chỉ cảm thấy đó như một bức tượng yêu ma đáng sợ.

“Nghĩa phụ, người vẫn không đồng ý với ta sao?” Bóng người rút cục cũng mở miệng, thanh âm của y cũng như dáng người của y, tất cả đều giống như thanh âm của thiên nhiên.

“Nghĩa phụ? Phi! Ta không xứng đáng, người không xem người làm ta ra bộ dạng gì, người về sau đừng bao giờ theo ta. Còn có người muốn ta đáp ứng người? Người không cảm thấy thẹn sao?” Nam nhân nổi giận nói.

“Ha ha.” Bộ dáng mỉm cười nhẹ giọng nói: “Tuy rằng ta làm cho người cảm thấy ủy khuất, bất quá ngày hôm qua người không phải rất hưởng thụ sao?” Bộ dáng của y như một ác ma.

Khuôn mặt nam nhân thoáng cái lập tức tái nhợt, lập tức lại ửng hồng lên, hắn vĩnh viễn cũng không quên được, ngày hôm qua hắn đã bị “khổ hình”, cuối cùng chịu không nổi mà phóng thích. Cảm giác thẹn thùng làm cho lửa giận của hắn dâng lên, thốt ra tiếng mắng: “Vô sỉ, hạ lưu bại hoại! Bị người sỉ nhục, ta” Há miệng liền muốn cắn lưỡi tự sát.

Bộ dáng y mỉm cười, ngay tại lúc nam nhân kia đang chửi, y liền lập tức đưa lưỡi vào trong miệng hắn, hai đầu lưỡi vừa mới chạm nhau, nam nhân kia tựa hồ như bị người ta lấy hết khí lực, cả người hoàn toàn xụi lơ, cẩn thận dò xét khoan miệng của nam nhân. Hai người chạm rai như muốn chạm tới cổ họng của đối phương, lưu luyện không rời, hắn nhịn không được khụ một tiếng liền rời ra. Hắn thất thần nhìn tuyệt sắc mỹ nhân trước mặt, thật vất vả mới tìm được thần trí của mình, liền nói: “Linh nhi, người vô sỉ..... Ô.....” Nói chưa hết câu liền bị hôn.

Lần này còn nồng nhiệt hơn lần trước, hai người không muốn rời ra, nước bọt hòa quyện vào nhau, hấp dẫn nam nhân kia, tinh lực của hắn bị người được gọi là Linh nhi hút sạch, không khỏi cảm thấy chán ghét thân thể của mình.

Đình chỉ hôn môi, Linh nhi lạnh lùng cười nhạt nói: “Người xem, thật dâm dăng, ta còn chưa động thủ, người đã nhuyễn, người bình thường như thế nào tự an ủi?”

Nam nhân nghe vậy, sắc mặt liền chuyển đỏ, run run nói: “Ta, ta nhớ chưa bao giờ dạy nhi tử vô sỉ như thế!”

Linh nhi “Cáp, cáp” nở nụ cười: “Người hiện tại đã nhận ta là nhi tử rồi sao?”. Bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Kỳ Phóng! Ta mặc kệ thế nào, cũng không li khai người! Đã tám năm, buổi tối nào ta cũng tưởng tượng đến người, lúc đến cao trào thấy người ta liền đỏ mặt, thân nhiệt liền tăng cao.” Nói đến đây, y chậm rãi cầm phân thân của nam nhân nhẹ nhàng xoa nắn, còn nói thêm, “Ta mỗi ngày đều mộng sẽ lộng người như ngày hôm qua, người còn ‘A!A!’ rên rỉ, bắn trên tay ta. Bất quá không nghĩ tới người lại rất miễn cảm như vậy.” Đột nhiên y dừng lại nhìn phản ứng của nam nhân.

Trong không khí tràn ngập mùi dâm mỹ, nam nhân Kỳ Phóng cả người liền vặn vẹo, toàn thân phiến hồng, bởi vì kịch liệt hoạt động nên vết thương trên người liền chảy máu. Hắn giãy dụa muốn thoát khỏi nơi địa ngục này, nhưng chỉ có thể làm roi da trên tay hắn in lại thêm một vết thương mới.

Linh nhi một tay vuốt đỉnh phân thân của Kỳ Phóng, nhẹ nhàng xoa lên linh khẩu của hắn, một tay nâng lên, xoa nhẹ chậm rãi hai tiểu cầu. Kích thích kịch liệt làm cho thần trí của Kỳ Phóng không còn tỉnh táo, lưng hắn đột nhiên cứng lại, thiếu chút nữa thổ không thông. Linh nhi ác liệt cười, thỏa mãn nhìn phản ứng của nam nhân, bờ môi y hôn phớt lên đôi mắt bị thương của hắn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm phát ra thanh âm “Tư, Tư”, “Ánh mắt của người là của ta, từ ngày người đem mắt của người cho ta, ta với người liền có kế ước mãi mãi cùng một chỗ.”

Nếu trước kia, Kỳ Phóng mà nghe thấy điều này nhất định cười tính khí trẻ con của Linh nhi, nhưng hiện tại hắn chỉ muốn khóc. Bởi vì hắn biết, những lời Linh nhi nói ra nhất định sẽ làm mọi biện pháp để đạt được.

Linh nhi nhẹ nhàng lướt qua vành tai của hắn, bỗng dừng dừng lại cắn lên, cười nói: “Ta thật muốn cắn người, làm sao bây giờ.”

“Ta sẽ không để người cắn ta chết đâu!” Kỳ Phóng oán hận nói.

“Ta như thế nào có thể nhẫn tâm như thế?” Linh Nhi “Hi hi” bật cười, cắn lên ức hầu của hắn, dùng đầu lưỡi đánh nhẹ, gât gao hút một chút.

“A,a!” Sự kích thích khó chịu làm cho Kỳ Phóng chịu không nổi mà rên rỉ ra tiếng.

“Thực êm tai! Nghĩa phụ!”

“Chết tiệt, hiện tại lại kêu ta là nghĩa phụ, không phải lá ý muốn ta không có cách nào để phản kháng sao?” Kỳ Phóng phẫn hận mà nghĩ. Nan khan xoay người đi.

Linh nhi đương nhiên hiểu được hắn nghĩ gì, ý cười càng đậm, y càng ra sức liếm lộng Kỳ Phóng.

Linh nhi di chuyển đôi môi xuống địa phương của hắn, tinh tế nhắm nháp hương vị, đầu lưỡi di chuyển xung quanh, Kỳ Phóng cả người liền run run, không ngừng rên rỉ thành tiếng, làm cho hắn cảm thấy dục vọng của mình đã muốn đứng lên.

Linh Nhi cắn nuốt phân thân Kỳ Phóng, dần dần cảm thấy sinh mệnh ở trong miệng mình ngày càng bành trướng, còn chảy ra chất lỏng tanh nồng, biết hắn đã không còn nhịn được, liền ngừng động tác, đem hai chân của Kỳ Phóng đặt lên trên vai của mình, tách ra nơi tư mật ngay cả hắn cũng chưa từng thấy qua bại lộ trước mặt Linh nhi.

Kỳ Phóng mặt đỏ bừng, nhưng hắn vô lực nhúc nhích, thân thể vô phương cử động. Hơn nữa dục vọng của hắn đang bùng bùng muốn có người giải quyết.

Linh nhi đẩy đến hai tiểu cầu của hắn, nơi này mềm mại vô cùng. Linh nhi nhẹ nhàng cắn, đau đớn cùng với khoái cảm kích thích lên tới tủy não của Kỳ Phóng, hắn vận vẹo không ngừng kêu: “Đừng... A! Không cần, nơi đó không cần!”

“Vâng! Linh nhi tuân theo sự dạy bảo của phụ thân!” Y cười nói, liền buông tha. Chậm rãi hướng tới nơi sâu hơn, đi vào cúc hoa đang lẻ loi, ngón tay dính nước nhẹ nhàng đi vào.

Bỗng nhiên bị ngón tay sát nhập, làm cho Kỳ Phóng đau cả người liền nhảy đứng lên: “Linh nhi! Mau dừng lại chịu không nổi!!!...”

“Không có khả năng! Ta...” Linh nhi khê suyễn nói: “Ta nhịn không được nữa! Ta nghĩ muốn thâm nhập người!” Nói xong, đối với đóa hoa nở rộ kia liền một phát đâm sâu vào.

Không ngừng trều sáp, không ngừng xâm nhập, Linh nhi phát điên xỏ xuyên qua thân thể Kỳ Phóng.

“Mau dừng lại, ần... Không được, muốn nức ra rồi! A!!” Kỳ Phóng tựa như nghe được tiếng xé rách của thân thể, tiếp theo liền cảm thấy một chất lỏng ấm áp tràn vào trong người mình, trí nhớ khốn khổ ngày hôm qua đột nhiên vụt qua trong phút chốc mất đi bình tĩnh mà liên tục lắc đầu, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Trong ánh trăng朦胧 lung lặn hắn mơ thấy phụ thân, nam nhân luôn làm cho hắn sợ hãi. Hắn mộng thấy phụ thân không ngừng uống rượu, từ khi mẫu thân mất, trong nhà có bao nhiêu tiền bị phụ thân đem đi uống hết, thời điểm mà không có rượu thì phụ thân sẽ đánh hắn. Tình rượu sẽ nằm trên người hắn mà khóc rống, tự trách. Mà mỗi lần phụ thân tự trách hắn lại buông tha ý nghĩ muốn trốn ra khỏi nhà. Nhưng mà, ngày qua ngày, năm qua năm cái vòng tuần hoàn cứ lặp lại, thẳng đến lúc hắn bị phụ thân bán để lấy tiền mua rượu mới thôi.

Kỳ Phóng chưa từng nghĩ tới, vì sự mềm lòng của hắn, vì nguyên nhân đó mà phụ thân cùng Linh nhi mới có thể gây ra sự thống khổ cho hắn. Nhưng mà, từ ngày mẫu thân mất đi, hắn liền cô độc, chỉ cần một lần có cảm giác ấm áp hắn liền vừa lòng.

“Chính mình khi nào trở nên yếu đuối ngay cả chính hắn cũng không nhận thức được điều đó?Thôi, thôi, ấm áp quá, mệt mỏi quá...” Kỳ Phóng nghĩ nghĩ, liền chìm vào giấc ngủ.

2. Chương 2: Nước Mắt Biệt Ly

Li sơn. Nam đường. Kỳ tông phủ.

Đây là một tòa nhà viện rất khác biệt được xây dựng cách đây một năm trước, mở rộng đất đai, đem trang viên tu kiến thành lầu các.

Dân chúng Li Sơn chỉ biết nơi này là chỗ ở của một đại gia rất giàu có, nhưng không ai dám bước vào hỏi thăm. Bởi vì chỗ này thật sự rất lạnh lẽo chưa bao giờ nhìn thấy chủ nhân nơi này ra vào, và cũng chưa bao giờ nhìn thấy có khách tới, mọi người chỉ có thể thấy, một đôi lão phu phụ ra vào.

Đôi phu thê này chỉ là hằng ngày ra vào mua đồ cho Kỳ Tông phủ, mọi người gặp thường xưng hô “Kỳ lão hán”, “Kỳ bà bà”. Có người từng nói nhìn xa xa trông họ như cường phỉ nơi sa mạc, sơn cùng thủy tận mới kết thành phu phụ. Nhưng khi bọn họ nhìn kỹ lại thì thấy cái miệng cái mũi, ánh mắt đều sai vị trí.. Nhìn họ như vậy càng làm cho Kỳ Tông phủ tràn ngập hương vị quỷ dị.

Mà lúc này, ở Kỳ Tông phủ lão phụ được xưng là “Kỳ bà bà” đang thì thào tự nói: “Ai! Đã ba ngày rồi, tiểu thiếu gia cũng thật quá nhẫn tâm, máu của đại thiếu gia đều muốn chảy khô hết, mới đưa đại thiếu gia về. Trên người không ít vết thương, hôn mê lâu như vậy, còn chưa tỉnh dậy. Đây chính là việc chưa bao giờ xảy ra nha!”

“Thủy muội! Còn thăm thì gì nha! Đại thiếu gia tỉnh dậy!” Giọng nam nhân già nua ở trong phòng vang lên, trong lời nói còn mang theo vài phần vui mừng, “Đại thiếu gia nói khát! Còn không mang chén nước đến!”

“Vâng, Sơn Ca! Đến đây!” Thanh âm cũng mang vài phần vui mừng.

Ba bước thành hai bước chạy tới phòng của đại thiếu gia, đại thiếu gia sắc mặt vẫn còn trắng xanh nằm trên giường, nam nhân nằm nghiêng sức lực tiêu tụy, khuôn mặt tái nhợt không có nửa điểm huyết sắc, môi khô khốc làm cho người khác cảm thấy đau lòng, nhìn thấy lão phụ hoang mang bối rối bước vào, liền nhanh chóng hồi phục thần thái.

“Bột tẩu, ta không sao, ta lấy là được rồi.” Nam nhân suy yếu nói.

“Không!” Từ một bên có bóng người cao quý nhưng xinh đẹp tuyệt trần, đoạt lấy bát ngọc trên tay của lão bà, nói: “Bột tẩu, các người bề bộn nhiều việc đi ra ngoài hết đi! Người này ta chăm sóc được rồi.”

Lão bà cùng lão hán lo lắng liếc mắt nhìn nhau, cũng không dám cãi lại mệnh lệnh chỉ có thể lui xuống.

Nam nhân nhìn về phía con người tú lệ nhưng lại cổ chấp kia, lộ ra ánh mắt bất đắc dĩ.

Lúc này không cần nói mọi người cũng đã biết, nam nhân trên giường chính là người bị “tra tấn” thực phẩm ở ôn tuyền – Kỳ Phóng, nam nhân xinh đẹp kia chính là con nuôi của Kỳ Phóng – Tông Linh. Kỳ Tông phủ chính là được đặt theo tên của hai người.

Lại nói về ba ngày trước, sau khi Kỳ Phòng mê man quá lâu không thấy tỉnh dậy, lòng Tông Linh liền như lửa đốt đem hần về nhà, lúc đó y mới biết mình quá tay, liền ngày đêm coi chừng.. Kỳ Phóng ba ngày chưa tỉnh, Tông Linh cũng ba ngày không chớp mắt, rốt cuộc ông trời cũng không phụ người có lòng, Kỳ Phóng cuối cùng cũng tỉnh.

“Ta ưy người.” Tông Linh dùng thìa múc nước đưa đến bên miệng của Kỳ Phóng, Kỳ Phóng chán ghét quay đầu đi chỗ khác. Tông Linh vừa vội vừa giận bỗng nhiên nhẹ giọng nở nụ cười, nhanh chóng nắm mũi của Kỳ Phóng, Kỳ Phóng cảm thấy thật sự khó thở, vừa mở miệng ra, lập tức liền cảm thấy ngụm nước mát lạnh hòa lẫn với hương vị trong miệng của Tông Linh, đến khi thần trí tỉnh táo, thì đã bị Tông Linh hôn thấu triệt.

Kỳ Phóng “Bá” khuôn mặt liền lập tức đỏ lên, Tông Linh buồn cười nhìn phản ứng của hần, nhẹ nhàng cắn vành tai hần nói: “Nếu không muốn ta tái làm vậy với người, liền ngoan ngoãn nghe lời ta”, “Nha, uống đi.” Nói xong, liền ưy hần uống nước.

Kỳ Phóng cũng không dám tái kiêu ngạo, khuôn mặt đỏ bừng, ngoan ngoãn nghe lời tiểu mỹ nhân.

“Nhìn người ngoan như vậy, ta cũng nên thưởng cho người!” Tông Linh cười nói tà ác, một bàn tay thâm nhập vào áo ngủ bằng gấm, liền tiến tới chỗ hiểm của Kỳ Phóng mà kích thích. “Ngày đó người ngất đi, mấy ngày nay lại rơi vào trạng thái bão hòa, bên trong nhất định tích không ít, nếu vậy người chắc rất là khó chịu không yên. Ta giúp người phóng thích!” Nói xong liền nhanh chóng động thủ.

Kỳ Phóng vô lực vặn vẹo thân thể, chỉ có thể bị y đùa giỡn mà “hô, hô” thở phì phò.

Tay kia của Tông Linh giải phóng đai lưng áo ngủ của Kỳ Phóng, quần áo bán mở ra, lộ ra thân thể mật ong cứng cáp.

Đầu ngón tay của Tông Linh gây nhẽ hai hạt nhỏ khô đỏ thẫm trước ngực Kỳ Phóng, đôi môi thì chăm sóc bên còn lại, dùng lưỡi trượt nhẹ.

Nửa thân dưới của Kỳ Phóng cảm thấy mẫn cảm, hai bên trái phải đều bị hần nhiệt tình trêu đùa, y cảm thấy hô hấp của mình đã không còn theo quy luật, cổ họng nhẹn không được phát ra thanh âm “ô, ô” trầm thấp.

Hai hạt đậu trước ngực Kỳ Phóng trở nên cứng hơn, tỏ ra hồng sắc vô cùng mê người, Tông Linh nhẹn không được liền cắn một ngụm. Cả người y liền giống như bị điện giật, “A” thanh âm Kỳ Phóng đặc biệt mê người, làm hại Tông Linh nhẹn không được liền cúi xuống trao cho y một nụ hôn sâu, Kỳ Phóng cảm thấy thiên địa chấn động, dường khí dường như bị hút hết, y thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

Hai đôi môi vừa tách ra, liền thấy một sợi tơ trong suốt nối liền đôi môi của hai người, Tông Linh vươn đầu lưỡi liếm đi. Cặp mắt dâm mỹ của y làm cho dục vọng của Kỳ Phóng càng thêm bành trướng.

Thân thể Kỳ Phóng bỗng nhiên tự động đưa về phía Tông Linh mà ma sát khiến y trở nên giật mình, đây là lần đầu tiên hắn chủ động như thế.

Tâm trí của Kỳ Phóng liền lập tức minh bạch, chính mình vì muốn tìm lại hưng phấn ba ngày trước, thân thể liền phản bội lí trí, sự đụng chạm kịch liệt kích thích làm hắn nhưng nhớ tới sự yêu thương trước đây.

Tông Linh nhìn ánh mắt suy ngẫm không dám nhìn y của Kỳ Phóng, đầu ngón tay đang ở đỉnh phân thân từ từ di chuyển tới cửa miệng hậu huyết nhỏ nhắn của hắn, đồng thời tạo ra chấn động nho nhỏ. Kỳ Phóng chịu không được thất kinh kêu lên: “Tay người, dừng..... Không cần như vậy!” Hắn dùng một chút sức lực còn lại của mình mà giãy dụa.

Tông Linh thoải mái mà cản trở hành động của hắn, tranh thủ ra sức động, xoa nắn, di chuyển.... Phân thân kia ngày càng bành trướng mà đứng lên. Tông Linh dịch chuyển ra khỏi chỗ, cúi đầu, dùng miệng hàm trụ dương vật đã muốn đến cực hạn của hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, chỉ trong chốc lát một dòng bạch dịch từ phân thân của Kỳ Phóng phun ra, Tông Linh phản ứng không kịp, đem toàn bộ bạch dịch nuốt vào cổ họng. Nhắm nháp hương vị của người yêu, Tông Linh mỉm cười ngọt ngào, y trêu chọc nói: “Hảo ngọt nga! Của người hảo ngọt.”

Kỳ Phóng nghe y nói như thế liền lập tức thẹn không nói nên lời, làm ra động tác vô cùng đáng yêu, chôn cả mặt mình vào đôi tay, Tông Linh kéo như thế nào cũng không ra, “Hảo đáng yêu nga!” Tông Linh thầm nghĩ trong lòng, trêu mếu ôm đầu của Kỳ Phóng ủng vào trong lòng của mình.

Kỳ Phóng không có phản ứng, say mê tham luyện sự ôn nhu này. Hắn cảm thấy Tông Linh như người mẫu thân đã mất của mình, bởi vì chỉ có mẫu thân mới tận tình, ôn nhu với hắn như thế.

Ôn nhu thương yêu trong thời gian ngắn, bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Kỳ Phóng từ trong trầm tư bừng tỉnh, vội vàng đẩy Tông Linh ra, khiến y lộ ra thần sắc cực kỳ thất vọng. Kỳ Phóng biết lòng mình vừa động nhưng vẫn quay đầu không để ý tới.

Lão hán đẩy cửa vào, thấy khuôn mặt ái muội của hai người, liền trách mình làm bóng đèn cản trở, xấu hổ ho khan hai tiếng, nhìn thấy thần sắc oán giận của Tông Linh, nghiêm mặt nói: “Tiểu thiếu gia, có thể hay không ra ngoài một chút.” Tông Linh biết lão bộc này thập phần thông minh, không có việc quan trọng sẽ không tới làm phiền bọn họ, liền đồng ý đi ra ngoài.

Kỳ Phóng nghi hoặc quay đầu lại, vừa nhìn qua liền thấy trên tay Bộ Sơn là phong thư màu đỏ thắm. Nghĩ rằng, “Tối thật không đúng lúc!” Kêu lớn: “Bộ Sơn, người dừng lại, đem lá thư đưa cho ta, tối ta sẽ giải quyết.”

“Nghĩa phụ, thân thể người không khỏe!” Nói xong Tông Linh đoạt lấy tín thư, mở ra chỉ thấy duy nhất một cái thẻ tre, bỗng nhiên trong mắt tỏa ra lửa giận khiến người khác phải kinh hãi, “Nghĩa phụ người dừng đi, người này để cho ta.”

Kỳ Phóng nghiêm nghị, run giọng nói: “Là ai?”

“Đào Mã Phúc, đệ nhất gian thương.” Thanh âm của Tông Linh không mang chút cảm tình, bỗng nhiên chuyển hướng sang Kỳ Phóng, ánh mắt ôn nhu như nước, thanh âm ngọt ngào như mật: “Thân ái, ta lập tức quay lại, chờ ta.” Thừa dịp hắn thất thần, liền liếm lên môi hắn một chút, cười xoay người rời đi.

Trong phòng rộng lớn chỉ còn một mình Kỳ Phóng, nghĩ tới Tông Linh trước khi rời đi lại cười khuyếch thành như thế, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang: “Ta là người sống trong bóng tối, mà Linh nhi chính là ánh sáng của ta, bất luận mục tiêu là tốt hay xấu, ta không hiểu sao lại quyến luyện sự ôn nhu của y, bản thân chỉ biết liên lụy y, hơn nữa chúng ta đều là nam nhân, ta chỉ có thể rời y, để thời gian làm ta quên đi y, đi thôi, càng xa càng tốt!” Nghĩ đến đây trong lòng bàn tay chợt lạnh, vừa cúi xuống liền thấy giọt nước mắt trên bàn tay của mình. “Là cái gì? A! Nước mắt, nhiều năm chưa từng chảy nước mắt! Chết tiệt Kỳ Phóng, người không phải là người đỉnh thiên lập địa sao? Như thế nào lại khóc như một tiểu cô nương!”

Di chuyển thân mình, lấy quần áo tùy thân cùng một chút ngân lượng, bỏ vào tay nải, phóng qua tường, tập tễnh bỏ đi trong bóng đêm.

3. Chương 3: Lôi Đài Kén Rể

“Thạch ca, đại thiếu gia đã rời đi! Chúng ta có nên đuổi theo hay không?” Bột Thủy nhìn theo bóng người dần dần rời khỏi, vừa suy nghĩ vừa hỏi trượng phu của mình.

“Không cần, lão bà tử, đại thiếu gia cũng đã chịu đủ thảm, ta nghĩ nên để hắn đi! Chuyện này nói sau, người đã quên đại thiếu gia cùng tiểu thiếu gia làm nghề gì rồi sao? Chuyện tìm người này phải cần tới chúng ta sao?”

“Đúng vậy a! Hai người bọn họ... Ai! Sao phải khổ như vậy...”

Hai tuần sau. Trường An.

“Thật không hổ danh là hoàng thành a!” Kỳ Phóng trong lòng thầm nghĩ. Trên đường chỉ nghe thấy tiếng người huyên náo, thanh âm rao hàng, ra giá, vui cười giận dữ mắng chửi không dứt bên tai. Nơi này vốn là điều loạn ngọc thể, thành phủ vàng son lộng lẫy càng tăng thêm thập phần hào khí cho nó.

Tìm một quán rượu, ngồi vững vàng, liền hướng tiểu nhị gọi một hũ rượu, một đĩa điểm tâm, bắt đầu thưởng thức.

Những khách nhân ngồi xung quanh nhìn thấy bộ dáng băng lãnh cùng với một bên mắt bị thương, nhao nhao sợ hãi cách xa hẳn. Kỳ Phóng cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không để ý, ngồi đó mà ăn nhưng tâm tư lại từ Trường An bay về Ly Sơn ngàn dặm xa xôi.

“Hiện tại Linh nhi chắc cũng muốn diên rồi! Tốt nhất trên đường mình nên cẩn thận không được làm lộ tung tích, cho dù y muốn tìm cũng tìm không được a!” Nghĩ tới đây, trong lòng hắn cảm thấy ần ần đau. Cưỡng chế lại tâm tình cổ quái của mình, liền quát lên gọi rượu, thầm nghĩ: “Lần này đến Trường An, cũng để tham gia lễ hội. Tuy nhiên thời gian cũng còn một tháng, nhưng người Trường An không được tốt đẹp gì, dù sao nơi này cũng không nên ở lâu, tốt nhất nên đi càng nhanh càng tốt.”

“Khách quan, rượu ngài gọi đã tới.” Tiếng tiểu nhị hét lên liền kéo Kỳ Phóng trong suy nghĩ trở về thực tại. Chợt phát hiện, đối diện với mình còn có một người ngồi đó, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn.

Liền thấy một nam nhân thoát tục ngồi ở đối diện, khách khí nhìn lướt qua hắn. Nam nhân tuy rằng không xinh đẹp bằng Tông Linh, nhưng cũng linh động thanh tú, phiêu dật xuất trần, hơn nữa ánh mắt còn thâm thúy giống như có thâm ý. Kỳ Phóng nhìn liền biết người này không đơn giản.

Người nọ mỉm cười hỏi Kỳ Phóng: “Tại hạ thấy trong quán đã kín không còn chỗ ngồi, chỉ có huynh đài vẫn còn chỗ trống, tại hạ muốn ngồi chung, huynh đài chắc sẽ không để tâm chứ?”

Kỳ Phóng hướng mắt nhìn bốn phía, bởi vì giờ đã đến giữa trưa, khách nhân đều đã đông. Bốn phía khách nhân đều ngồi thành một dãy kín, có bàn thậm chí thêm ba bốn cái ghế, nhưng mọi người hầu như không muốn ngồi cạnh gã. Hiện tại những người đó đều thập phần kính nể nhìn người nam tử ngồi đối diện Kỳ Phóng.

Hắn nhàn nhạt mà trả lời: “Không cần khách khí, tiên sinh mời tự nhiên.”

Nam tử thấy hắn không ngại, liền có chút hăng hái cùng hắn nói chuyện: “Nhìn huynh đài có thể không phải là người địa phương, chẳng lẽ lần này tới Trường An để tham gia sự kiện đại sự kia?”

Kỳ Phóng nghe xong liền phát hiện không khí quỷ dị, bốn phía đều tập trung im lặng hướng về phía hai bọn họ.

Kỳ Phóng nghĩ thầm: “Hẳn những người này toàn bộ đều vì sự kiện đó mà tới?”

Nam tử nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Kỳ Phóng kinh ngạc hỏi: “Nguyên lai huynh đài không biết, Đào gia giàu nhất Trường An có người con gái mười sáu tuổi, vì nàng mà luận võ kén rể.”

Bên trong tiệm ăn liền xôn xao, có người không biết liền cao giọng hỏi: “Nếu là người giàu nhất Trường An, còn sợ không có rể quý đến hỏi cưới sao?”

Nam tử kia cười nói: “Mọi người có chỗ không biết, Đào gia gần đây bị thổ phỉ uy hiếp, vì bảo vệ trong sạch của nữ nhi, nên phải tìm một người có võ công nhất đẳng bảo hộ nàng.”

Kỳ Phóng không nói hai lời mà uống rượu, thầm nghĩ trong lòng: “Bảo hộ Đào gia kia chính là nhiệm vụ lần này, xem ra lần này không thể không lộ diện.”

Nam tử kia liền chuyển hướng sang Kỳ Phóng: “Huynh đài, không biết có muốn thử một lần không?”

Kỳ Phóng uống ngụm rượu cuối cùng, lạnh nhạt nói: “Chuyện này nói sau.” Dứt lời liền cúi thấp người từ biệt mà đi.

Ngày kế tiếp. Tại lôi đài Đào gia kén rể.

Sáng sớm trong thành liền đầy áp người, tất cả mọi người đều cảm thấy khó để có thể chứng kiến lễ hội luận võ kén rể như thế này, lưng hùm vai gấu, những con người lỗ mãng không có loại người nào là không có.

Lần này sẽ tìm ra hai người đứng đầu, hai người này sẽ không tỷ thí với nhau, mà sẽ do đại lão gia nhà họ Đào tự mình định đoạt, một người là con rể, một người là nghĩa tử.

Đãi ngộ phong phú như thế khiến cho ai ai cũng đều kích động, hội trường ngày càng đông, những người tham gia luận võ đều làm ra bộ dạng cao cao tại thượng Duy Ngã Độc Tôn.

Kỳ Phóng cũng đứng giữa những người này tham gia ghi danh, sau khi ghi danh liền lui ra phía sau lôi đài yên lặng chăm chú quan sát. Nhìn hẩn diễm tĩnh, phong thái tuấn kiệt, mọi người xung quanh đều nhìn mà so sánh với bản thân, những người kia đều biết hẩn lợi hại chừng nào nên đều trốn mắt mà nhìn.

“B-O-N-G...G! B-O-N-G...G! B-O-N-G...G!” Tiếng chiêng vang lên ba tiếng, cuộc luận võ cuối cùng cũng đã bắt đầu. Đầu tiên đại lão gia của Đào gia mang nữ nhi của mình ra để ra mắt mọi người. Nữ tử mười sáu tuổi quả nhiên là xinh đẹp như hoa, kiều diễm đáng yêu, gặp được nhiều nam tử tráng kiện cũng không có một chút ý mắc cỡ, con mắt to tròn di chuyển nhìn xung quanh, những nam tử ở dưới lôi đài... đều chảy nước miếng, ánh mắt liền hiện lên tinh quang.

Người dẫn chương trình cũng chính là người hồi nãy ghi danh cho bọn họ, báo hiệu trên lôi đài bắt đầu tỷ thí. Mọi người liền lập tức tập trung tại đây.

Kỳ Phóng tỉnh táo nhìn những nam tử trên võ đài, phân tích những đối thủ của mình. Chỉ thấy một vài nắm đấm cùng những quyền cước tung bay, nhìn có vẻ rất đẹp mắt nhưng đều chỉ là hoa tay múa chân, chỉ có thể xem cho vui mắt. Qua một lúc lâu, người trong sân cũng dần ít đi.

Bỗng nhiên một thân ảnh thân quen hiện ra trước mắt, nhìn kỹ nguyên lai là nam tử hẩn đã gặp ở tửu lâu, người đó chậm rãi bước lên lôi đài. Người chủ trì liền hô lên: “Sơn Đông Ngô Trường Hỉ, Hàng Châu Đoan Mộc Hoàng, luận võ bắt đầu!”

Kỳ Phóng thập phần chú ý tới người đó, liền quan sát kỹ trận đấu. Đoan Mộc Hoàng di chuyển nhẹ nhàng, Ngô Trường Hỉ nắm đấm uy vũ sinh phong, nhưng ngay cả nửa phần quần áo của Đoan Mộc Hoàng cũng không thể đụng tới. Hơn nữa tựa hồ hẩn có thể nhìn thấy ánh mắt của Đoan Mộc Hoàng nhìn hẩn đầy khiêu khích giữa biển người, cái loại ánh mắt này hết sức quen thuộc, bởi vì y cũng dùng loại ánh mắt này nhìn hẩn suốt tám năm. Bất quá hẩn kiên quyết phủ nhận, cho rằng mình đã nhìn lầm.

Chỉ chớp lát, Đoan Mộc Hoàng đã thắng cuộc.

Kỳ Phóng không thể phủ nhận thân thủ Đoan Mộc Hoàng so với những người trước là cao nhất, hơn nữa... những người đến luận võ đều nhìn hai người trên võ đài mà liêu lười, phỏng chừng đều tự biết mình không phải là đối thủ của gã, liền biết người này có thể là người cuối cùng quyết trận thắng thua.

Cuối cùng cũng tới Kỳ Phóng lên võ đài, hẩn còn chưa bước lên đã thấy tiếng “Lạc~, lạc~” cả biển người đều cười ầm lên. Kỳ Phóng bước lên sân khấu nhìn nhìn đối thủ của mình cũng không khỏi mỉm cười, nguyên lai đứng trước mặt là một hòa thượng. Lập tức dưới võ đài có người cười mắng: “Mau nhìn nha! Hòa thượng cũng muốn lão bà, hiếm thấy!”

Hòa thượng kia cũng không để ý, hỉ hỉ cười cười, nói: “Hòa thượng muốn có lão bà thì có sao? Các người muốn quần!” Bỗng nhiên một tia sáng nhanh giống sấm sét bắn ngay trán của người vừa mới chê cười, máu

của gã lập tức tuôn trào, trong chốc lát làm cho người bốn phía nhao nhao thét lên, mọi thứ lập tức hỗn loạn cả lên.

Kỳ Phóng thầm nghĩ: “Nguyên lai là dâm tăng!” Vốn nghĩ sẽ hạ thủ lưu tình, nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận, khiến hắn ra tay không nương tình.

Gió nhẹ phật liểu, mây nhẹ lưu động, mắt mọi người không kịp nháy, thân hình tên dâm tăng kia đã thành hai, chết như thế nào cũng không biết. “Giết người không đổ máu, làm một sát thủ mà không thể làm điều này sẽ không xứng đáng.” Thanh âm Kỳ Phóng lạnh như băng.

Lúc này mọi người phát hiện, thi thể một phân thành hai nhưng huyết không hề tung tóe, động thủ quá nhanh, khí lưu lại thành một chỗ, mạch máu đều khép kín, không khỏi đối với Kỳ Phóng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Qua vài cuộc tỷ thí, bởi vì Kỳ Phóng võ công rất cao, hơn nữa mọi người đều sợ hắn đều không dám động thủ. Nhưng Kỳ Phóng lại không muốn thương tổn người vô tội, đều hạ thủ lưu tình. Hơn nữa như hắn liệu trước, Đoan Mộc Hoàng cũng trở hết tài năng, rốt cuộc chỉ còn hai người họ.

4. Chương 4: Cầu Phượng Lâu

Cuối cùng chỉ còn Kỳ Phóng và Đoan Mộc Hoàng tỷ thí cao thấp. Hai người bước lên võ đài bắt tay nhau, Đoan Mộc Hoàng vẫn như cũ, tỏ ra thâm ý tươi cười, hướng Kỳ Phóng nói: “Kỳ huynh, một ngày không gặp, chúng ta cũng thật là có duyên, ở nơi này cũng có thể gặp nhau.”

Kỳ Phóng luôn cảm thấy nụ cười của người đó đối với mình có chút không tự nhiên, không muốn nghĩ nhiều, thần nhiên nói: “Không cần nhiều lời, chúng ta bắt đầu đi.”

Đoan Mộc Hoàng ngẩng đầu lên nhìn nơi Đào tiểu thư ngồi, cười nói: “Không thể tưởng tượng được. Kỳ huynh lại nóng vội muốn thú thiếu nữ xinh đẹp, nếu muốn vậy thì phải qua cửa ải của ta trước.” Tiếng nói dứt liền động thủ.

Hai người đánh một trận đúng là long trời lở đất. Kỳ Phóng giống như một tòa nhà đánh hoài không ngã, một dãy núi cao ngất nguy nga, khó khăn đánh bại. Đoan Mộc Hoàng khi thì uốn lượn khi thì mãnh liệt như nước chảy, không ai biết được ra sao.

Dưới đài mọi người kỳ thật đều không thể nhìn rõ động tác của hai người họ, tới thời điểm hai người thi triển nội lực, trận đấu liền chậm lại, mọi người bị dọa tới thân đổ đầy mồ hôi lạnh, tất cả mọi người đều cùng ý nghĩ... mấy người họ mà trúng những chiêu thức đó, chắc chắn sẽ chết rất thảm thiết!

Công lực yếu kém, một lúc sau đã bị Đoan Mộc Hoàng đánh cho ói ra máu, bởi vì chịu không nổi những chiêu thức của Đoan Mộc Hoàng mà thối lui về phía sau.

Chỉ thấy Đoan Mộc Hoàng phóng ra những cái kim có hình hoa cúc nhắm tới cổ họng của Kỳ Phóng, chiêu thức tàn độc vô cùng, ngăn chặn đường lui của Kỳ Phóng.

Kỳ Phóng nhanh chóng né được, dùng tốc độ ánh sáng có ý đồ muốn đâm hai mắt của Đoan Mộc Hoàng, nhưng đã chậm một bước. Đoan Mộc Hoàng không có chút khẩn trương mà có thể nhẹ nhàng né tránh.

Hai người đánh tới trời long đất lở nhưng vẫn chưa có thể phân cao thấp. Ngược lại những người xem bên dưới không thể chịu nổi cường lực của họ mà ngã xuống không ít.

“B-O-N-G...G! B-O-N-G...G! B-O-N-G...G!” Tiếng gõ chiêm vang lên báo hiệu cuộc tỉ thí chấm dứt. Hai người lúc này mới ngừng tay.

Thân thể mập mạp của Đào lão bản liền bước ra, mời hai người ngồi đợi. Ước chừng khoảng một chén trà, Đào lão bản tập tễnh bước vào nơi mọi người đang đợi, chậm rãi tuyên bố: “Ta tuyên bố, nữ nhi của ta sẽ gả cho Lạc Dương Kỳ Phóng!”

“Ah!!! ... Ah!!!!”

Tiếng bàn tán xôn xao dưới đài vang lên không dứt bên tai, Đoan Mộc Hoàng phiêu dật tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, tất cả mọi người đều nghĩ y sẽ là con rể của Đào gia. Tuy Kỳ Phóng anh tuấn phi thường, khí chất phi phàm, nhưng là người rất lạnh khốc, lúc giết người mắt cũng không chớp lấy một cái, làm sao lại có thể để hấn làm hôn phu của tiểu thư mảnh mai kia?

Trong nội tâm của Kỳ Phóng cũng kinh ngạc vạn phần, thầm nghĩ mình đã cùng Đào lão bản từng nói hấn chỉ thực hiện ước định mà đến đây tỷ thí, mình vốn không thể nào tương xứng làm con rể của ông ta...? Chẳng lẽ Đoan Mộc Hoàng có vấn đề gì sao? Không khỏi nhìn Đoan Mộc Hoàng, chỉ thấy y im lặng nhìn hấn như đang suy nghĩ điều gì, trong nội tâm bỗng nhiên chấn động.

Đào lão bản dẫn một mỹ nữ kiều diễm bước ra, nàng chính là nhi nữ Đào Thẩm Y. Thanh thoát bước tới trước mặt Kỳ Phóng, cười tủm tỉm nhìn hấn, không có mảy may ngượng ngùng, Kỳ Phóng bị nàng nhìn đến ngượng ngùng, Thẩm Y nhìn bộ dạng xấu hổ của hấn, bỗng nhiên nhào tới hôn lên mặt của hấn một cái! Dưới đài liên xôn xao, Kỳ Phóng không biết làm gì nói gì.

Thẩm Y kéo cổ tay Kỳ Phóng xuống võ đài, mới vừa bước vài bước, đột nhiên có thanh âm không biết từ đâu truyền vào tai của Kỳ Phóng.

“Chúc mừng người...”

Thanh âm mang theo một chút bí ẩn yêu hận không rõ ràng.

“Tông Linh!” Trong lòng Kỳ Phóng lại nổi cuồng tiếu, hấn đỡ dần dừng bước, không rõ thanh âm đó từ đâu truyền tới, không thể! Không thể! Không thể như vậy! Hấn cảm thấy trong nội tâm của mình như có cái gì sụp đổ, thanh âm giống như u linh, không thể xác định. Nhưng trong lòng hấn lại nghĩ: “Y đã đến đây, nhưng y không muốn gặp ta, y không quan tâm ta nữa rồi!”

Thẩm Y dường như cảm nhận được gì, yên lặng đến bên cạnh hấn, kéo xuống võ đài.

Đôi mắt tĩnh lặng nhìn bọn họ li khai, y không muốn mọi người phát hiện liền dựa vào cột gỗ. Y suy yếu đến không chịu nổi, mất máu quá nhiều khiến cho sắc thái của y hoàn toàn tái nhợt. Nhưng phong thái của y tuyệt tào nhã, khiến cho mọi người nhìn y như một tiên tử thanh cao. Người như tiên tử kia dùng tay gạt nước mắt tràn ra ngoài, thương thế tuy nặng nhưng không đau như tâm của y lúc này.

Trường An. Đại sảnh Đào gia.

“Đào lão bản, mong người làm rõ, làm vậy là có ý gì?” Kỳ Phóng cở vẻ lạnh hỏi.

“Kỳ công tử, người đừng vội! Ta sẽ không làm người khổ xử!” Đào lão bản khẳng định nói.

“Nhưng con gái ngài?”

“Ha...” Đào lão bản xấu hổ cười nói: “Kỳ thật, hấn không phải nữ nhi...”

“Cái gì?” Kỳ Phóng không chờ ông nói hết câu, liền kinh ngạc mà thốt ra.

Đào lão bản bỗng nhiên cao giọng hướng bên ngoài gọi: “Thẩm Y, con còn ở ngoài làm gì, mau vào đây!”

Một nam tử có khuôn mặt giống như nữ tử lúc này trên võ đài liền xuất hiện trước mặt Kỳ Phóng, nhưng trên người lại là y phục của nam tử, tuy vậy diện mạo lại như đực, chỉ có cách ăn mặc là bất đồng, thoát nhìn rất anh tuấn thanh nhã, khí chất tựa tiên nhân.

Đào lão bản chỉ vào người cậu ta nói: “Ta có hai người con, một nữ nhi và một nhi tử. Đây chính là nhi tử của ta gọi là Thẩm Y, nói đến chuyện này thật sự mất mặt, đêm qua Tú Tú bỗng nhiên nói nàng đã có người trong lòng, sống chết không chịu kén rể. Nhưng thiệp mời đã phát, rất nhiều người có tên tuổi, nếu hủy bỏ mặt mũi ta còn để nơi nào, mới xuất hạ sách này để lừa dối mọi người vượt qua bài kiểm tra. Nghĩ đến người tới luận võ, trong nội tâm nắm chắc, cho nên...”

“Vì vậy người chọn ta?” Kỳ Phóng cảm thấy lí do này dở khóc dở cười. Bất quá vẫn vui vẻ, trong nội tâm lại cảm thấy có lỗi với Tông Linh. Nhưng vì cái gì hấn nghĩ như vậy, bản thân cũng không hiểu.

Đào Thắm Y tủm tỉm cười nhìn hấn, thấy Kỳ Phóng thở dài, liền nói: “Hôn phu đại nhân, thỉnh ngài tha thứ về chuyện này.”

Không khỏi buồn cười, thở dài: “Mà thôi, mà thôi! Nói chính sự đi! Đào lão bản, lần này muốn ta giúp chuyện gì?”

“Bảo vệ chúng ta!” Đào lão bản dùng hết sức mà nói: “Gần đây, ta không biết chộc phải phiên bang dã tộc nào, lúc đi trên con đường tơ lụa đã bị bọn họ chặt đứt vài sinh ý, hiện tại lại đe dọa bọn ta, nói bọn họ có tán gia bại sản cũng phải hủy cả nhà bọn ta! Gần đây, gia nhân nhà ta ra ngoài làm việc đều xảy ra chuyện trở về. Ai...”

“Không phải là người của Trung Thổ sao?” Kỳ Phóng hỏi.

“Theo những gia nhân trở về nói là người của Đại Thực quốc!” Đào lão bản oán hận nói.

Trong nội tâm của Kỳ Phóng rung mình, nghĩ thầm: “Không nên để Linh nhi biết, bằng không thì hậu quả không thể tưởng tượng được! Bất quá, không biết y có quan hệ gì với những người đó hay không?”

Kỳ Phóng đáp: “Đào lão bản yên tâm! Việc này ta sẽ cố hết sức!”

Đào lão bản thỏa mãn gật đầu nhẹ, mọi người liền giải tán.

Sắc trời tối đen, nhanh chóng đã đến giờ tuất.

Kéo lên thân thể mệt mỏi về phòng, Kỳ Phóng phát hiện trên bàn có một phong thư, liền lấy ra đọc, nhìn thấy nội dung liền kinh hãi, trên đó chỉ viết:

Phụ thân thân ái,

Linh nhi đêm nay sẽ chờ người tại nam phố Cầu Phượng Lâu,

Cần phải đến ngay!

Chờ người,

Linh nhi chỉ ở lại có đêm nay.

Kỳ Phóng ngay cả hoảng sợ cũng không kịp liền chạy ra ngoài. Một mạch chạy tới, trong nội tâm chỉ lặp lại một câu: “Chỉ lưu lại đêm nay! Chỉ một đêm! Chỉ có cơ hội duy nhất!”

Nam phố.

Chợ hoa mở đèn khấp nơi làm mọi người cảm tưởng như ban ngày.

Mọi người ở phố đêm đều bận rộn, lui tới tấp nập, một mảnh phồn vinh, ai nấy đều hoan thanh tiểu ngữ, Kỳ Phóng không để ý tới cảnh đẹp của đêm thành, vội vã chạy trong đám người, bốn phía hỏi thăm, rất nhanh liền tìm thấy Cầu Phượng Lâu.

Đó chính là tân kỹ viện phi thường tráng lệ, giăng đèn kết hoa, từ bên trong phát ra tiếng động ồn ào phi thường náo nhiệt, trên tam biễn có ghi “Cầu Phượng Lâu”!

Kỳ Phóng không nghĩ nhiều liền bước nhanh vào trong, đến đại sảnh liền thấy bên trong nam nữ trêu chọc nhau, vui cười uống rượu. Vừa nhìn thấy hấn bước vào, đều đình chỉ mọi động tác, kinh ngạc nhìn hấn. Bỗng nhiên trong lúc đó, sắc mặt mọi người đều khấn trương, có người buồn bực cười trộm, có người dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn trộm, cũng có người thấy trên mặt hấn có vết đao mà hết sức e ngại, không dám nhìn.

Kỳ Phóng mặt dù kỳ quái khi thấy phản ứng của họ, nhưng cấp bách muốn gặp Tông Linh nên hấn cũng không để ý... những người này, liền hướng tới nữ nhân mập mạp giống quán sự nơi này quát: “Lấy danh sách người ở nơi này, nhanh lấy cho ta!”

Nữ nhân kia tuy trong nội tâm cảm thấy sợ hãi, nhưng lại nói: “Công tử, người lầm à nha, nơi này không phải nơi người cần tìm. Người tìm người, có lẽ nên đến Xuân Phong Các bên cạnh!”

Mọi người nghe nói như thế, đều “Hàaa...! Hàaa...!” Cười ha hả.

Kỳ Phóng nhìn thời gian nhanh chóng trôi qua, không muốn cùng nàng dài dòng, rút...phối kiếm ra, kề trên cổ nàng, quát lạnh nói: “Nhanh nghe lời của ta! Bằng không một đao bổ đôi!”

Mọi người sợ hãi tới mức không dám phát ra thanh âm nào, xa xa còn có người lén lút trốn đi.

Người đàn bà mập mạp kia bị hù đến mức run rẩy, hai chân như nhũn ra, run rẩy đem quyền sổ trên tay đưa cho Kỳ Phóng.

Kỳ Phóng vội vàng mở ra xem, “Ngọc diện lang quân, nhất trụ kinh thiên, đêm dài không ngủ, thi đấu Phan An...” Kỳ Phóng cảm thấy kỳ quái nghĩ: “Đây là đại phương gì? Vì sao lại toàn những danh tự kỳ quái, Linh nhi nói đến danh tự đặc biệt là có ý gì?” Lật một hồi, một cái tên làm cho y run rẩy.

“Ôn Tuyền”!!

Hắn vĩnh viễn không quên được tại ôn tuyền kiều diễm vùng hoang vu Ly Sơn mình đã dâm loạn như thế nào, là chỗ hắn bị Tông Linh cưỡng bạo, hắn cơ hồ khẳng định Tông Linh nhắc đến chính là danh từ này, nhưng đây là ý gì? Giống như vết thương lâu ngày tái phát, hắn cực kỳ hổ thẹn, vì cái gì muốn châm chọc hắn, tại lễ kén rể vì sao không ra mặt gặp hắn? Mặc kệ đó là đáp án gì, vừa nghĩ tới đây chính là đáp án mình cần, liền xoay người rời đi.

Nhưng thân thể hắn như không nghe theo ý nghĩ của hắn, ngón tay tự động chỉ tên đó, bờ môi tự động mở ra: “Chính là y.”

Nữ nhân kia kinh dị nhìn hắn, cao giọng hét lên: “Tuyên, Ôn Tuyền ra gặp khách!”

Thời gian khoảng một tuần trà, nhạc tiên bỗng bình, khói bay lượn lờ, hai gã nam tử xuất hiện cùng một tiên tử ở đầu cầu thang.

Mọi người thấy người tới, đều kinh ngạc không khép miệng lại được, bỗng nhiên một loạt “bình bình bành bành” nguyên lai họ không thể cầm vững chén rượu trong tay, lúc mọi người thất thần, tất cả chén rượu đều đồng loạt rơi xuống mà vỡ tan.

Chỉ thấy người đó một thân áo trắng, trên mặc che một dải lụa mỏng, mặc dù không thể thấy diện mạo, nhưng chỉ nhìn hình dáng là biết khuynh quốc khuynh thành. Bước đi nhẹ nhàng, dáng người cao ráo, giống như Lăng Ba tiên tử yêu mị thanh lệ, thoát tục, mái tóc đen sau lưng y như theo động tác của y mà bay múa, tăng thêm vài phần thần bí, mị hoặc lòng người.

Kỳ Phóng mê luyến nhìn thân ảnh của người đó, chậm rãi bước đến.

5. Chương 5: Sư Cừ Các

Mỹ nhân chậm rãi bước xuống cầu thang, trước mặt vẫn che tấm lụa mỏng, bước đến gần Kỳ Phóng. Đứng trước Kỳ Phóng nhẹ giọng cười nói: “Kỳ công tử, thật có nhã hứng a! Không thể tưởng tượng được ngài lại có hứng thú đặc biệt, người gọi nữ nhân không được sao? Sao lại gọi nam sắc của Cầu Phượng Lâu!”

Trong tâm Kỳ phóng liền kêu “lộp bộp”, thoáng biến sắc, “Nam sắc?” “Cầu Phượng Lâu?”

Lại nói về “Cầu Phượng Lâu” chính là vì để nữ tử có nơi tìm thú vui. Lúc ấy Võ Tắc Thiên cầm quyền, âm ỉ nam sắc, trong nước dân chúng cũng không có một chút kiêng kị, Cầu Phượng Lâu liền lập nên để nữ tử mua vui, hơn nữa sinh ý cũng tương đối khá.

Kỳ Phóng lúc này tâm tình liền bối rối, bây giờ mới để ý nơi này có điểm kỳ lạ...những danh tự trong danh sách cũng có chút kỳ lạ. Nghĩ rằng Tông Linh muốn hắn mất mặt trước mọi người nên mới muốn hắn đến nơi này. Kỳ Phóng nghĩ đến đây, sắc mặt liền đỏ lên như tôm luộc.

Người đứng trước mặt hắn toàn thân lụa mỏng không ai khác chính là Tông Linh, yển chuyển bước đến trước mặt Kỳ Phóng, nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn, ngọt ngào nói: “Kỳ công tử đã muốn ta, thân là nam tử của thanh lâu cũng không dám chối từ, nhưng không phải hôm nay người đã được chọn là rể nhà Đào gia,

sao lại đến nơi như thế này? Như vậy đã sẽ thành tội nhân? Nếu phu nhân người trách tội, ta biết sẽ làm sao đây!Ồ...” Nói xong, lấy tay lau nước mắt mà khóc lên.

Mọi người thấy hai người “nhu tình mật ý” như thế, lòng tơ như muốn đứt thẳng lên, bộ dạng đều không được tự nhiên. Hơn nữa vừa nghe lời Tông Linh nói ra, ánh mắt mọi người đều kinh ngạc nhìn hần, trong tâm đều nghĩ: “Nam nhân này thật biến thái, một thiên kim tiểu thư phú quý như vậy lại không yêu thương, lại mê luyến long dương, quái thai!!”

Trong nội tâm Kỳ Phóng kêu khổ: “Biết ngay, biết ngay mà!” Liền có thể xác định Tông Linh muốn hần đến đây để trêu đùa, chính vì mình tham gia cuộc thi kén rể mà không báo y trước một tiếng, không khỏi cảm thấy đau đầu đối với hài tử thất điên bát đảo này.

Hai tay Tông Tinh vẫn ôm eo Kỳ Phóng, y dường như tựa cả thân người vào, hai người hòa hợp không rời như không có gì có thể tách ra được. Bỗng nhiên Tông Linh như mèo con, cách dải lụa mỏng hôn nhẹ lên môi Kỳ Phóng.

Kỳ Phóng như không thể tiếp nhận sự “thân mật” này, liền hốt hoảng té xuống ghế.

Tông Linh cười nhẹ, dựa thân thể của y lên Kỳ Phóng, ngồi hần lên đùi hần, thật có thể nói là phong tình vạn chủng, làm ai nhìn thấy đều phải say. Y nhẹ nhàng gỡ khăn đang che trước mặt, cúi xuống ngậm đôi môi đỏ mọng của Kỳ Phóng, hôn thật sâu.

Kỳ Phóng cảm thấy hưng phấn mà mê muội, từ khi hưởng qua hoan ái ngọt ngào, thân thể hần cảm thấy rất mãn cảm. Chỉ cần khiêu khích nhỏ nơi ấy liền đứng dậy.

Đầu lưỡi của Tông Linh ôn nhu mà giáo hoạt trong miệng hần dạo quanh khắp nơi, Kỳ Phóng cảm thấy mọi góc ngách đều bị y chạm qua.

Kỳ Phóng bởi vì thiếu dưỡng khí mà té xỉu, Tông Linh đem đầu lưỡi mình ra ngoài. Nhưng lại không nuốt chất dịch mà lại muốn nó chảy xuống trên vạt áo.

Trong đại sảnh mọi người đều há to miệng ngừng hô hấp, hai mắt không nháy một cái mà quan sát hai nam nhân trước mắt hôn sâu, bỗng nhiên “bịch”, “bịch” một loạt tiếng kêu vang lên, nhiều người té xuống ghế. Nguyên lai bọn họ xem quá nhập tâm, máu chảy quá nhiều, lên cơn sốc mà cũng xỉu đi.

Không để ý bọn họ như thế nào, hai người vẫn chìm đắm trong thế giới tình nhân ngọt ngào.

Tông Linh yêu thương dùng ngón tay lau ấn ký còn lưu lại bên môi của Kỳ Phóng. Kỳ Phóng lúc này mới từ từ tỉnh lại, liền đẩy người Tông Linh ra, bối rối đứng lên, xấu hổ không biết nên chạy nơi nào.

Kỳ Phóng dùng sức đẩy Tông Linh, bỗng nhiên thấy y ôm ngực mà thở dốc, liền nhanh chóng tới đỡ y, lo lắng hỏi: “Như thế nào? Bị thương sao?”

“Ân, có chút...” Tông Linh yếu ớt nói: “Tên gian thương Đào Mã Phúc đã cho mười cao thủ rất lợi hại ám sát ta, mặc dù ta đã giết họ, nhưng vẫn bị trọng thương.”

Kỳ Phóng biết rõ, những nhân vật mà Tông Linh gọi “rất lợi hại” chỉ có những cao thủ bậc nhất, vì Tông Linh đã vốn cũng là những cao thủ mà mọi người đều phải tán thưởng. Sớm biết như thế, không nên để y một mình làm chuyện này!

Kỳ Phóng oán trách chính mình, liền ôm lấy Tông Linh nhẹ nhàng đặt trên bàn, mở vạt áo của y, lòng mào lập tức cau lại, cả giận nói: “Cái này gọi là một chút sao? Miệng vết thương dài ba tấc, vẫn còn chảy máu, căn bản người không hảo hảo tính dưỡng! Người còn ở lại chốn này giả dạng cái gì? Người thật không biết thương tiếc thân thể của mình, ta muốn xem nhi tử ngươi muốn làm gì!”

Mọi người nghe Kỳ Phóng nói xong đều kinh ngạc, liền lớn tiếng “a” kêu lên, nguyên lai bọn họ không chỉ là đồng tính luyến ái, mà còn là phụ tử loạn luân!

Kỳ Phóng lạnh lùng nhìn xung quanh, ánh mắt như muốn giết người, “Các người ‘a’ cái rầm, còn không cầm miệng hết cho ta!” Cuối cùng ánh mắt nhìn đến người chủ đã sợ đến ngất người, quát: “Cho ta một gian phòng, còn nữa, đem kim sang được tốt nhất cùng nước sạch và băng vải đến cho ta, nhanh!” Liền cúi đầu nhìn Tông Linh đang si ngốc.

“Ta sau khi trở về, người không có ở nhà, ta liền muốn nổi điên! Ta vội vã đi tìm, nhưng ngay cả hơi thở của người đều không cảm nhận được, ta tìm không thấy, ta liền cảm thấy sợ hãi, sợ người không còn quan tâm đến ta, ta theo bên người từ lúc tám tuổi, nếu người không còn quan tâm đến ta, ta sống không bằng chết! Ta liền nghĩ nếu người không yêu ta thì chỉ cần nhìn thấy người là được rồi. Những vết thương này tính là gì, chỉ là da thịt mà thôi, có thể gặp người là trời xanh cảm thương ta. Nhưng khi gặp người, người lại tham gia kén rể, vì cái gì, vì cái gì?” Tông Linh vừa khóc vừa nói, Kỳ Phóng nghe Tông Linh nói trong đáy lòng liền cảm động, trong tâm có bao nhiêu nhu tình không thể nói nên lời. Liền ôm lấy Tông Linh lên lầu.

Sư Cửu các

Tiểu mỹ nhân cuối cùng cũng lấy khăn che mặt xuống, lộ ra nét mặt kiều diễm ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng phải ghen ghét.

Kỳ Phóng hết sức chăm chú băng bó vết thương cho Tông Linh, hẳn biết trời sinh tính tình Tông Linh quật cường nhưng lại sợ nhất là đau đớn, hết sức nhẹ nhàng linh hoạt mà băng bó vết thương.

Tông Linh đau đến nỗi muốn nhảy dựng lên, nhưng nhìn Kỳ Phóng vì y mà hết sức lo lắng, mọi thống khổ lập tức hóa thành bọt nước. Y cảm thấy như mình đang rong chơi trên đại dương mênh mông, y là con thuyền nhỏ, Kỳ Phóng là biển cả mênh mông. Y như được cả đại dương che chở mà dần chìm vào giấc mộng đẹp. Khi y tỉnh lại đã là canh năm.

Trên tay cảm thấy nóng hầm hập, Tông Linh nghiêng đầu nhìn, một người đang ngủ có gương mặt ngây thơ hiện ra trước mắt. Lúc người này thức dậy thì vô cùng lạnh tuấn, nhưng lúc này đây, hẳn lại vô cùng đáng yêu ngây thơ. Tông Linh biết rõ, từ nhỏ Kỳ Phóng đã rèn luyện bản chất của mình trở nên lạnh khốc, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng không quan tâm. Chỉ có khi bên cạnh y, Kỳ Phóng mới có thể lộ ra bản mặt yếu ớt.

Tông Linh nhẹ nhàng bước xuống giường, ở phía sau Kỳ Phóng cúi xuống, ôn nhu hôn lên cổ, vành tai, tóc mai.

Kỳ Phóng dường như có chút tỉnh, bắt lực giãy dụa.

Tông Linh vẫn tiếp tục vuốt ve hắn, tay của y tham lam tiến vào vạt áo mở rộng của Kỳ Phóng, xoa nhẹ hai điểm hồng trước ngực.

Ngón tay chậm rãi vân vê thùy du trước ngực, Kỳ Phóng không nhận được hai điểm đó liền đứng lên, tính dục bị khơi dậy.

Kỳ Phóng lúc này thật sự bị khoái cảm đánh thức, giống như chú chim nhỏ lui về phía sau, sợ hãi nói: “Người...người đang làm gì đó?”

“Làm chuyện chúng ta đều thư sướng!” Tông Linh bình tĩnh như không có chuyện gì mà trả lời.

Kỳ Phóng vô thức lui về phía sau trốn tránh, nhưng hắn đã quên một việc, phía sau hắn chính là giường lớn. Vì vậy, hắn cứ nhiên nằm chết dí trên giường, giống như chủ động hiến thân. Nhìn thấy gương mặt Tông Linh phía trước, Kỳ Phóng càng thêm bối rối.

Tông Linh nhẹ nhàng cởi quần áo Kỳ Phóng xuống. Bởi vì thân thể hắn đã bị khiêu khích nên bây giờ không còn một tí sức lực nào. Tông Linh trực tiếp tấn công. Liền đem phân thân mê người của hắn ngậm vào miệng.

Lập tức ——

“Ah ah! ...”

Cái kia trong miệng của Tông Linh nóng bừng như nước sôi, trong thoáng chốc Kỳ Phóng liền hưng phấn đến không chịu được, không kiềm nén được thanh âm mà thốt ra.

Tông Linh đem phân thân của hắn toàn bộ hấp vào trong khoan miệng, dùng yết hầu xoa khẽ đầu phân thân, đầu lưỡi quần lấy phía gốc.

Tông Linh nhẹ nhàng cắn, tuy Kỳ Phóng cảm thấy có chút đau nhức nhưng lại cảm thấy khiêu khích nhiều hơn, khoái cảm bùng nổ, không kiềm chế được lại rên rỉ ra thành tiếng hấp dẫn người nghe.

Tinh xảo mà tấn công khiến Kỳ Phóng cuối cùng cũng xuất tinh, Tông Linh liền nuốt một lượng lớn chất dịch vào.

Tông Linh lật người Kỳ Phóng lại, bờ môi ướt át còn mang theo chút tinh dịch cúi xuống hôn dọc sống lưng tuyệt mỹ của hắn. Kỳ Phóng gian nan thở hổn hển.

“Không muốn!” Kỳ Phóng đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Bờ môi của Tông Linh đi tới cặp mộng căng tròn của Kỳ Phóng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên giữa cặp mộng căng tròn ấy.

Kỳ Phóng ngượng ngùng thân thể ngày càng căng cứng. Ngón tay bầu chặt vào nhau mà xuất huyết.

Tông Linh kéo hai chân Kỳ Phóng ra, ngón tay nhẹ nhàng điểm lên hoa cúc (~!~), ý muốn hắn thả lỏng, hơn nữa đầu lưỡi cũng bắt đầu tấn công.

“Đủ rồi, đừng tiếp tục, từ bỏ...”

Kỳ Phóng bị kích thích cũng không thể nhịn được nữa, lớn tiếng hét lên, giãy giụa phần eo, muốn chạy trốn khỏi đầu lưỡi ẩm ướt. Nhưng hai chân cố định lại mở rộng thêm. Lưỡi của Tông Linh thừa cơ mà tiến vào, hoàn toàn tiến vào trong.

Hô hấp bỗng nhiên đình chỉ, Kỳ Phóng cuồng loạn lắc đầu, “Ah ah ah ah ah..., không được, ta muốn nổ tung!”

Lưỡi của Tông Linh ở bên trong mà dạo quanh, tiến vào.

Toàn thân Kỳ Phóng run run, hoàn toàn không thể khống chế chính mình. Chỉ có thể vô thức, mê muội rên rỉ.

Tông Linh rút đầu lưỡi ra, chống đỡ toàn thân vô lực, nóng bừng của hắn, sau khi được nước bọt làm dịu, chỗ đó trở nên phi thường trơn.

Kỳ Phóng hiện tại quỳ sấp, tư thế này làm hắn vô cùng thẹn thùng, nước mắt không thể cầm lại mà trào ra, hắn cảm thấy mình chưa bao giờ yếu đuối như thế này, cần người trấn an.

Tông Linh lúc này mới phát hiện, Kỳ Phóng lặng lẽ khóc. Y liền quay người Kỳ Phóng lại nhẹ nhàng hôn hắn, hôn lên nước mắt, một giọt, hai giọt. Tông Linh ôn nhu làm nước mắt Kỳ Phóng càng nhiều hơn.

“Không phải người từng nói không bao rơi lệ sao? Yêu sâu đậm như vậy không phải nên hạnh phúc sao? Vì cái gì lại muốn rơi lệ? Rơi lệ chính là cảm thấy không hạnh phúc, ta được yêu, vì cái gì lại cảm thấy không hạnh phúc? Đến tốt cùng hạnh phúc là cái gì?” Kỳ Phóng trong thâm tâm mờ mịt nghĩ, có lẽ hắn đã có đáp án, có lẽ chưa có. Nhưng hiện tại Tông Linh vì hắn mà nỉ non, cố gắng nén dục vọng, trên đầu đã có mồ hôi lạnh, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập. Được người khác lo lắng như vậy, có lẽ đây cũng chính là một loại hạnh phúc, nhưng hắn lại không muốn như vậy, liệu đó còn có phải là hạnh phúc?

“Vào đi!” Kỳ Phóng đối với Tông Linh nói: “Người đã không được a.” Hắn không biết mình đang muốn biểu lộ điều gì và cũng không muốn biết.

“Nhưng mà...” Tông Linh do dự.

Kỳ Phóng nắm lấy phân thân cứng rắn đã muốn nổ tung của Tông Linh, đưa tới trước nơi đó của mình mà chậm rãi đẩy vào.

“Đau quá!” Mặc dù có nước bọt bôi trơn, nhưng nơi đó nhỏ hẹp vốn không thể tiếp quá vật không lồ như vậy.

Kỳ Phóng cả giận nói: “Chờ cái gì! Còn không mau tới!”

Tông Linh lúc này mới từ vui sướng khôi phục lại tinh thần, y một bên thẳng tiến chiếm lấy thân thể của hắn, một bên hôn xuống.

“Ah... Ô...” Kỳ Phóng đã đau đến mức không thở nổi, chỉ có thể trầm thấp mà rên rỉ.

Tông Linh không ngừng di chuyển, Kỳ Phóng cảm thấy cơ thể rất ngứa, cảm giác khác thường, nó làm cho toàn thân người ta giống như bị lửa dày vò rất khó chịu.

Khoái cảm giống như sóng không ngừng trào tới, tuy có cảm giác đau đớn, nhưng Kỳ Phóng lại muốn nhiều hơn.

“Ah... Linh nhi, không được... Ta...”

Trong chốc lát, Tông Linh đã xuất tinh ra, Kỳ Phóng cũng bắn ra lần thứ hai.

“Ah ah... Ah ah ah ah... Ô...” Trong phòng vang vọng ra thanh âm âm dương đang.

“Rốt cuộc trốn không thoát rồi, trốn không thoát rồi...” Kỳ Phóng trong lòng nghĩ, không biết là cao hứng, hay là bi ai.

6. Chương 6: Minh Nguyệt Dạ

Trong một đêm, hai người không biết mai khai mấy độ, hoang ái mấy tràn(mai nở mấy lần, hoan ái mấy trận). Rốt cục đều mệt mỏi ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Những tia nắng chiếu vào làm chói mắt Kỳ Phóng, cảm giác đau xót khiến hắn dần dần mở mắt lên nhìn đã thấy mặt trời đã lên cao. Quay đầu lại nhìn, thấy Tông Linh ngọt ngào ngủ, khuôn mặt đỏ bừng, mang theo nụ cười thỏa mãn, đặc biệt linh động và ngây thơ.

Kỳ Phóng ngồi dậy liền cảm thấy phần eo mình bị ôm cứng ngắc liền cúi đầu xuống nhìn Tông Linh. Ước chừng khoảng nửa chung trà, hắn mới chậm rãi đứng lên thay đổi xiêm y, nhẹ nhàng xoay người đi ra cửa.

Khi đến đại sảnh, người chủ kia.... dường như vẫn còn khiếp sợ hắn, mặt hầu như không còn giọt máu. Kỳ Phóng cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn giữ bộ dạng lãnh khốc, gọi người chủ tới, lạnh lùng nói: “Nhi tử của ta còn đang ngủ, đừng quấy rầy y, nếu như y tỉnh dậy có hỏi ta, nói ta có chuyện phải làm, hiểu hay không?!”

“Hiểu! Hiểu!” Người chủ liền gật đầu không ngừng.

Kỳ Phóng lúc này mới nhẹ nhàng quay người bước ra Cầu Phượng Lâu.

Trên đường đi, không ngừng có người quay đầu theo dõi hắn, dường như xem hắn là quái vật.

Kỳ Phóng biết rõ, nếu không phát sinh sự kiện hôm qua, bọn họ nhất định nhìn hắn bằng khâm phục. Nhưng có lẽ sự tình đêm qua đã truyền đi khắp nơi a? Kỳ Phóng trong lòng cười nhạo, không thể tưởng tượng được mình lại được vạn người chú ý như thế, tuy nhiên nguyên nhân vẫn là hảo buồn cười như vậy.

Đào phủ

Kỳ Phóng không yên lòng mà bước vào, hoàn toàn không phát hiện trước mắt có bóng người.

“Muội phu!” Người tới gọi hắn lại.

“Muội phu?”

“Muội phu?” Kỳ Phóng bắt mình sờ dĩ* mà ngẩng đầu lên, nguyên lai là Đao Mộc Hoàng phong độ nhẹ nhàng, phiêu dật. Lúc này mới nhớ Đao Mộc Hoàng đã cùng hắn thắng các trận đấu. Đào lão bản bởi vì nguyên nhân vô cùng buồn cười mà chọn hắn làm con rể, Đao Mộc Hoàng cư nhiên trở thành nghĩa tử của Đào gia.

*bắt mình sờ dĩ: mù mịt, không hiểu được.

Đao Mộc Hoàng kéo tay của hắn, thân mật kéo vào Đào gia.

“Tiểu tử này còn chưa biết người kia không phải là nữ nhi sao?” Kỳ Phóng kinh ngạc suy nghĩ, theo y vào trong.

“Kỳ đại ca!...” Một thanh âm kéo dài cùng tiếng bước chân vội vã lao đến. Đón lấy là một thân thể mềm mại lao vào ngực hắn. Nguyên lai là “thê tử” danh chính ngôn thuận Đào Thắm Y.

Trên người Thắm Y là y phục của nữ nhi, lôi kéo tay hắn làm nũng nói: “Kỳ đại ca, ta biết bí mật của người rồi nha! Người hôm qua đi Cầu Phượng Lâu đúng hay không??? Ta cũng rất muốn đi, mang ta theo được không??” Thắm Y lấy lòng ánh mắt mong đợi nhìn hắn.

“Cầu Phượng Lâu? Muội phu người đi chỗ ấy làm gì? Nơi ấy không phải nơi dành cho nữ tử sao?” Doan Mộc Hoàng kinh ngạc nói.

Kỳ Phóng không biết trả lời như thế nào, đành phải trả lời: “Đi tìm người!”, liền đối với người trong ngực mình nói: “Như vậy sao được, người là thiên kim tiểu thư, nguy cơ trùng trùng, ta không thể mang người theo, với lại người đi làm gì?”

Về mặt Thắm Y say mê nói: “Ta nghe nói chỗ đó có một người vô cùng xinh đẹp a, dường như là Ôn Tuyền gì đó, ta rất muốn đi một lần cho biết!!”

Thanh âm tràn ngập “tình cảm” làm toàn thân của hắn nổi da gà, biết rõ người này muốn tìm Tông Linh, càng kiên định không cho đi.

Y đẩy người Thắm Y đang ở trong lòng ngực của mình ra, cất bước vào trong phòng.

“Đào lão bản, đám người đi điều tra gian tặc Đại Thực quốc có trở về không?” Kỳ Phóng thấp giọng hỏi.

Về mặt của Đào lão bản tràn đầy lo lắng nói: “Trở về đã trở về rồi, nhưng chỉ còn lại một người, còn lại đều chết hết...”

Kỳ Phóng trong nội tâm liền chấn động, vội hỏi: “Đối phương lợi hại như vậy sao? Người đó nói như thế nào?”

“Bọn họ đã gần về tới Trường An nhưng lại bị tập kích!!” Đào lão bản lo lắng nói.

“Vậy họ đã gần đến đây, xem ra phải khẩn trương tập hợp các cao thủ bảo vệ Đào phủ. Để bảo vệ tốt lệnh lang, ngàn vạn đừng nên để hắn rời phủ một bước!” Kỳ Phóng hết sức bình tĩnh nói.

“Đó là đương nhiên, mong Kỳ công tử quan tâm tới Thắm Y nhiều hơn, hài nhi của ta nghịch ngợm, cần bản không phải là đối thủ của bọn người đó.” Đào lão bản bất đắc dĩ nói.

Kỳ Phóng cười cười, nghĩ thầm thật đúng như vậy, liền nói: “Đó là đương nhiên, ta sẽ hảo hảo bảo vệ lệnh công tử.”

Một ngày vô sự.

Ban đêm đã tới

Kỳ Phóng ngồi dưới trăng uống rượu, “Kỳ huynh, hôm nay người không tìm người bằng hữu kia sao?”

Kỳ Phóng nhìn lại liền thấy Doan Mộc Hoàng mỉm cười nhìn hắn.

“Ân...” Kỳ Phóng mù mịt trả lời, hắn muốn đi ah! Nhưng hắn không biết nên dùng thái độ gì để đi gặp Tông Linh.

“Đối tửu đương ca, nhân sinh kỳ hà. Kỳ huynh không mời đệ uống vài chén sao?” Doan Mộc Hoàng cười nói.

* Đối tửu xứng ca, nhân sinh kỳ hà: Trước rượu nên hát, đời người bao lâu và cũng là tên một bài thơ

Kỳ Phóng đang chìm trong thế giới riêng của mình liền rót một chén rượu nói: “Thất lễ, Doan Mộc huynh mời!” Nâng một chén kính trước.

Doan Mộc Hoàng cười nói: “Kỳ huynh thật có nhã hứng, trăng sáng bao lâu, nâng cốc hỏi thanh thiên. Trăng sáng như thế, rượu như thế, thiên hạ như thế, tình như thế!”

Kỳ Phóng nghe xong mỉm cười nói: “Trăng rượu có đủ, còn thiếu mỹ nhân. Vẫn không được hoàn mỹ!”

“Tại sao không có?” Đoan Mộc nhìn sâu vào đôi mắt của Kỳ Phóng, nhẹ nhàng nói ra.

Kỳ Phóng bị y làm có chút ngượng ngùng, hỏi: “Làm sao vậy?”

Đoan Mộc Hoàng khoác tay lên vai Kỳ Phóng, nhẹ nhàng nói: “Người có biết hay không sáng nay bộ dáng người rất kỳ quái?”

“Kỳ quái?”

“Tựa như... tựa như chưa thỏa mãn dục vọng, muốn đòi hỏi thêm điều gì!”

“Người đang nói cái gì ah! Đừng nói giỡn...” Kỳ Phóng bỗng nhiên đứng lên muốn li khai.

Đoan Mộc Hoàng kéo hắn lại, tới trước mặt hắn, thay đổi thái độ mỉm cười, nghiêm túc nói: “Thật sự, từ khi thấy người, ta cảm thấy khí chất của người có gì bất đồng với con người, nóng nhưng trầm tĩnh hấp dẫn ta mãnh liệt, tác động đến ta.. Ta căn bản vốn không muốn luận võ, nhưng lại thấy người, muốn tìm hiểu người, mới có thể tham gia trò chơi nhảm chán luận võ này. Ta vốn không phải loại người như thế. Người rất cuộc có loại ma lực gì.” Nói xong liền ôm lấy Kỳ Phóng, hôn lên động mạch nơi cổ của Kỳ Phóng, cảm giác cả người liền cứng đờ.

Kỳ Phóng thở nhẹ ra, muốn trách thoát khỏi y liền nói: “Đoan Mộc huynh, người uống say, nhanh thanh tỉnh đi!”

Đoan Mộc Hoàng chẳng những không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn.

Kỳ Phóng dốc hết sức giãy dụa, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn một bên có một ao hồ. Liền hôn hết toàn khí lực “bịch” nhảy xuống, nước bay tứ phía, hai người đã rơi vào hồ.

Đoan Mộc Hoàng ở trong nước ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn bộ dạng bối rối của Kỳ Phóng, bỗng nhiên “ha ha” cười. Chậm rãi bước lên cao giọng hát: “Canh năng tiêu kỉ phiên phong vũ, thông thông xuân hựu quy khứ. Tích xuân trường hận hoa khai tảo, hà hướng lạc hồng vô sở. Xuân thả trụ! Kiến thuyết đạo, thiên nhai phương thảo mê quy lộ. Oán xuân bất ngữ. Toán chích hữu ân cần, họa diêm chu vông, tấn nhật nhạ phi khứ. Trường môn sự, chuẩn thị giai kì hựu ngộ. Nga mi tăng hữu nhân đồ, thiên kim tủng mãi tương như phú, mạch mạch thử tình thù tố? Quân mạc vũ! Quân bất kiến ngọc hoàn phi yển giai trần thổ? Nhân sâu tối khổ. Hưu khứ ý nguy lâu, tà dương chính tại, yên liễu đoạn tràng xử...” Thanh âm dần ra xa, rất cuộc không còn nghe được nữa.

Kỳ Phóng dường như bị ướt toàn thân, vẫn còn ngồi trong nước, bỗng nhiên xúc động muốn khóc, “Đây là sao, Tông Linh, Đoan Mộc Hoàng, còn có chính mình, quá không bình thường rồi, không bình thường rồi...” Lệ rất cuộc cũng tuôn trào, Kỳ Phóng che miệng mình lại để không phát ra tiếng nghẹn ngào. Trong đầu liền hiện lên dáng vẻ tươi cười của Tông Linh... Mặc cho thân thể bị thấm ướt nhưng vẫn chạy như tên bay về phía Cầu Phương Lâu.

Có thể hắn không biết, hiện tại Cầu Phương Lâu máu chảy thành sông.

7. Chương 7: Huyết Uyên Ương

Chưa bao giờ nghĩ muốn gặp người nào đó như thế. Tuy hắn đã từng thống hận bản thân mình về tình cảm không nên có này, tuy hắn muốn rời xa y cả đời. Nhưng thân thể hắn lại không thể nào vâng lời chủ kiến của mình.

“Muốn thì cứ làm thôi!” Tông Linh nhất định sẽ nói như thế.

“Đừng phản bội lại tình cảm của mình!” Tông Linh nhất định cũng sẽ nói như thế.

Có thể chính hắn là người giảo hoạt, mỗi lần đều muốn trốn tránh. Nhưng hắn lại không thể nào nhẫn nhịn sự tịch mịch, lại như mèo hoang tìm nơi có thể an ủi bản thân.

“Ta có thống hận chính mình sao?”

“Đúng vậy!”

“Ta sẽ tha thứ cho mình được sao?”

“Không có!”

“Vì cái gì còn đi tìm y?”

“Vì y là người nhà của ta.”

“Chỉ có như vậy?”

“Đúng vậy!”

“Thật sự?”

“Đúng”

“Thật sự?”

“Đúng”

“Thật sự?”

“Đúng... Không phải...”

“Còn có cái gì?”

“Yêu! Yêu y! Ta yêu y!”

“Yêu?... Y?...”

Có lẽ bởi vì yêu y, cho nên mới đi tìm y. Chính hắn đau khổ như thế nào, cũng chỉ có hắn mới có thể biết được. Bởi vì hắn là sát thủ! Cho nên tình cảm là kẻ thù lớn nhất, chính tình cảm có thể giết chết một sát thủ! Không thể nhìn y quá lâu, nếu không sẽ lộ ra sơ hở, chỉ cần nhìn y tình cảm trong hắn sẽ hoàn toàn bại lộ. Tông Linh lại luôn nói yêu hắn, làm hắn không thể nào kiềm chế được bản thân! Không có biện pháp rồi, không có biện pháp rồi, ta không có biện pháp ngăn cản tình cảm này, ta muốn u!

Hắn như mũi tên, không ngừng muốn gặp Tông Linh. Kỳ Phóng chạy như bay trong màn đêm.

Cầu Phượng Lâu

Thời điểm ánh đèn khấp lên chính là lúc nơi này thịnh vượng.

Châu ngọc vờn quanh, đám nữ nhân xinh đẹp chính là tới nơi này để phóng túng, giải thoát khỏi tịch mịch.

Nhưng lại có một người thật đặc biệt.

Đặc biệt đầu tiên chính là cử chỉ của nàng, nói thật không phải thô lỗ bình thường, mà là nghiêm người tựa nằm trên ghế, hai tay gối sau ót, tay áo rủ xuống vai, hai cánh tay phần nộn có thể nhìn rõ không sót thứ gì, làm cho người nào thấy liền miên man bất định. Nhưng chân của nàng lại lớn như một nam tử, mặc dù có quần che lại, hình tượng đã bắt nhả nay một điểm hàm súc cũng không có, cười lộ hàm răng cửa, kêu to hét lớn, làm cho cả Cầu Phượng Lâu nhìn người đó mà nhú mảy.

Chỉ nghe nàng hô: “Chủ quán! Các người mau gọi ‘Ôn Tuyền’ đại mỹ nhân ra đây vui chơi cùng ta. Bồn tiểu thư muốn thưởng thức dung mạo của y!”

Đi đến Cầu Phượng Lâu đều là những nữ nhân phi thường lớn mật. Nhưng xã hội vẫn còn tồn tại nam tôn nữ ti, tuy họ đến đây để vui chơi, tìm người làm bạn nhưng họ vẫn ăn nói khép nép. Chưa từng có người nào không biết liêm sỉ như người này.

Chủ quán sáng nay đã bị Kỳ Phóng đe dọa, nào còn dám đem Tông Linh ra gặp khách. Liền bước ra chịu tội nói: “Tiểu thư, hôm nay thân thể Ôn Tuyền không được khỏe, đã nằm trên giường nghỉ ngơi. Thỉnh tiểu thư chọn người khác, chắc ngài cũng thỏa mãn!”

Nữ tử đó nghe xong lập tức cảm thấy xấu mặt, cười lạnh nói: “Người là cho rằng ta trẻ tuổi, không có bạc có phải không? Hừ!” Nói xong liền lấy thỏi vàng từ trong túi thơm ra, đặt lên bàn nói: “Cái này đủ cho mấy buổi. Ta không ngăn các người làm ăn, bốn tiểu thư cũng rất dễ nói chuyện. Người chỉ cần kêu Ôn Tuyền đến đây. Người đến, đỉnh vàng này sẽ là của người!”

Chủ quán hai mắt sáng người nhìn chăm chăm vào đồ vật kia, nước miếng như muốn nhiều xuống. Nhưng ấn tượng ngày hôm qua vẫn không thể nào phai mờ. Nàng cảm thấy nên tôn trọng tánh mạng hơn tiền tài, nhưng vẫn cảm thấy dao động.

“Như vậy là được rồi à nha!” Nữ tử xinh đẹp lại lấy thêm một thỏi vàng đập mạnh xuống mặt bàn.

Chủ quán toát ra toàn mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ: “Ta rốt cuộc gặp cái vận rủi gì, qua thì gặp tên sát nhân, hôm nay lại gặp quỷ đòi mạng! Kỹ viện này ngày càng khó làm ăn.”

Hiện tại rất đang khó xử.

“Làm sao vậy? Hắn tới rồi sao?” Thanh âm trong vắt như tiêu lại tựa như thanh âm của thiên nhiên từ trên vọng xuống.

Chủ quán như trút được gánh nặng mà phát ra tiếng “Hư”.

Mọi người nghe tiếng, không khỏi phải ngược mắt nhìn.

“Ah!” Toàn bộ mọi người đều kim lòng không được mà phát ra âm thanh thán phục.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh sợ y sẽ ra tay với nương tử có dáng mạo xuất trần này. Vừa rồi lúc nữ tử kia xinh xắn vào cửa mọi người đều cảm giác kinh diễm, nhưng linh giáo được thái độ “làm càn” đối với nàng liền giảm bớt hảo tâm.

Y cao cao tại thượng nhìn xuống chúng nhân, tựa hồ như thần thánh, đó xét con dân đang tôn sùng y. Bỗng nhiên ánh mắt y lại dừng lại nơi nữ tử xinh đẹp kia. Vô tình ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thán phục cùng —— hận ý!

Nữ tử xinh đẹp nhìn y cười tủm tỉm, không dám tục, chỉ có thưởng thức. Nàng kêu lớn: “Người là Ôn Tuyền à nha! Quả nhiên là tiên nhân tái thế, còn làm cho người ta cảm thấy thán phục!”

Tông Linh vừa nghe được dưới lầu ồn ào, tưởng rằng Kỳ Phóng đã đến, liền ra nhìn xem. Không thể tưởng tượng được y lại gặp người không nghĩ sẽ gặp nhất.

Y lạnh lùng nhìn nữ tử xinh đẹp, châm chọc nói: “Không thể tưởng tượng được Đào tiểu thư cùng với tôn phu là cá mè một lứa, không hưởng thụ động phòng chi nhạc, lại cứ thay nhau tới tìm ta tại nơi thanh lâu nam tử này. Thật sự là quái lạ!”

Nữ tử xinh đẹp kinh ngạc hỏi: “À? Theo như lời Kỳ đại ca nói thì người chính là bằng hữu của hắn. Nhưng hắn vì cái gì không chịu dẫn ta tới gặp người? Rõ ràng người với hắn quen nhau!”

Tông Linh trong lòng tức giận quát: “Kỳ đại ca, thân thiết như vậy! Người có thể gọi như vậy sao? Nguyên lai tới chỗ này là tìm ta hỏi lão công của người!” Đang muốn phát tác.

Lúc này, mọi người không thể tưởng tượng được một sự tình đã xảy ra.

Mái nhà Cầu Phượng Lâu bỗng nhiên rạn nứt, theo các mảnh gạch nhói rớt xuống là mấy người bị mặt. Mười thanh trường kiếm đều hướng tới phía nữ tử xinh đẹp còn đang nhìn Tông Linh.

“Chính là nàng! Nàng ta là người Đào gia, giết cho ta!” Một người trong đám đó liền ra lệnh, mấy người còn lại liền hướng nữ tử xinh đẹp kia đánh tới.

Nữ tử xinh đẹp chính là Đào Thẩm Y, hẳn vốn là người tinh nghịch vốn định đến Cầu Phượng Lâu để diện kiến đại mỹ nhân, Kỳ Phóng và Đào lão bản biết bản tính của hắn đã dặn đi dặn lại không được ra ngoài. Đợi lúc trời tối sầm lại, liền thừa dịp gia phó không để ý, vụng trộm chạy tới nơi này.

Hắn nào biết vừa ra khỏi nhà, liền bị địch nhân theo dõi.

Tình thế thập phần nguy cấp!

Thẩm Y trái né phải tránh, không biết làm cách nào đã tiến đến đình viện. Nhìn thấy bọn họ sử dụng thức thứ tư của ngũ kinh. Hình như hắn đã từng thấy qua chiêu thức này? Tuy đã từng thấy qua nhưng chưa chiến đấu thật sự bao giờ, tất nhiên nhanh chóng đầy mồ hôi, kinh hô liên tục.

Tông Linh đứng trên lầu thấy rõ ràng. Thấy mấy hắc y nhân sử dụng những chiêu thức tàn nhẫn, chiêu nào cũng muốn đoạt mạng, thật sự muốn lấy mạng người này!

“Cứu hay không cứu?” Tông Linh biết người này là “thê tử” của Kỳ Phóng, lại không cam lòng “thê tử” của Kỳ Phóng bị ngoại nhân giết, liền đấu tranh nội tâm.

Chỉ nghe “phần phật” một tiếng! Dưới chân Thẩm Y một trận hỗn loạn, trong lúc đó một thanh trường kiếm xét qua ngực hắn, quần áo liền bị rách một mảnh lớn, lộ ra áo trong trắng như tuyết cùng da thịt bạch ngọc.

Thẩm Y không để ý tới chính mình nhưng Tông Linh lại sợ tới ngây người.

“Là nam hay sao? Không thể nào?”

Chỉ thấy bộ ngực bằng phẳng, không thấy bộ ngực của nữ tử? Rõ ràng người kia là nam hài.

Tông Linh vội vàng thi triển khinh công, xoay người nhẹ nhàng bay xuống dưới, đứng trước bảo vệ Thẩm Y, thấp giọng hỏi: “Người là nam tử?”

Thẩm Y lúc này mới phát hiện quần áo của mình bị rách, vì vậy tiêu sái cười nói: “Đúng! Ta giả để lừa gạt bọn người xấu, không thể tưởng tượng được vẫn bị đuổi giết.” Hắn quan sát tình hình, lo lắng hỏi: “Hiện tại nguy hiểm như vậy, người tới đây làm gì? Người là bằng hữu của Kỳ đại ca cũng xem như là bằng hữu của ta. Ta tuyệt đối không muốn liên lụy đến tới người, người nhanh đi đi!”

Trong nội tâm Tông Linh cảm thấy cảm động, hiểu rõ quan hệ của Thẩm Y với Kỳ Phóng liền thoải mái cười nói: “Nếu là bằng hữu, không giúp đỡ sao được?” Vừa nói chuyện vừa ngăn cản đám hắc y nhân.

Thẩm Y thấy nụ cười của y liền cảm thấy ngọt ngào, Thẩm Y chưa gặp ai xinh đẹp nhưng lại không mang một tí bụi trần nào như người này. Nụ cười của y như đem mùa xuân tới, bao hàm hòa khí hào tan không ít.

Đột nhiên, một trong hắc y nhân kêu lên, “Ta nhận ra người! Người là nhi tử của tên phản đồ A Lí! Không sai, khuôn mặt ác ma kia! Ta cả đời không quên! Chính là người, cả ba cùng ca ca của ta đều đã chết trong tay người! Ta muốn giết người, người là yêu ma!”

Thật vậy sao?” Một người khác run rẩy hỏi: “Y chính là tên trên “Con đường tơ lụa” kia sao?...Không có khả năng! Y không phải đã chết rồi sao?”

“Chưa, khi đó đã có một tên thanh niên người Hán cứu y, nam nhân kia chính là người giết ba cùng ca ca của ta, ta cũng có mặt nơi đó nên thấy rất rõ ràng!” Người kia bỗng nhiên hung hăng nói: “Giết y chúng ta có thể tìm Ha-Li-Pha (vua đạo hồi) lĩnh thưởng, người Đào gia chẳng qua chỉ là tiểu tạp mao của “Thập Diệp phái”! Ha ha! Còn tên này dù sao cũng là một vương tử! Chúng ta mà giết được tiểu tử này, tước vị sẽ dễ có trong lòng bàn tay! Chúng ta liền có vinh hóa phú quý!”

Tất cả địch nhân đều buông tha cho Thẩm Y, hướng tới Tông Linh mà đuổi giết.

Tông Linh nghe đối thoại của những người này, nhớ tới quá khứ mà kinh hãi, lửa giận trong lòng sớm đã bùng bùng thiêu đốt. Quốc thù gia hận, y đã chịu bao nhiêu khuất nhục, tất cả đều như muốn bóp nát trái tim y. Lửa giận công tâm, thiếu chút nữa đã phun ra máu tươi. Liều mạng mặc kệ vết thương chưa lành liền nghênh đón địch nhân.

Võ công của Tông Linh cùng Kỳ Phóng, Đoan Mộc Hoàng hoàn toàn bất đồng. Y không giống như Kỳ Phóng ổn định, không linh động như Đoan Mộc Hoàng, Lăng Ba Chi Bộ của y phiêu phiêu như tiên nhân. Tất cả mọi người, kể cả địch nhân đều say mê dưới võ công tuyệt diệu của y. Hưởng thụ như thế nào là thiên tiên hạ phàm.

Nhưng nào ngờ khi sử dụng chiêu thức này phải điều tiết nội công, Tông Linh bị nội thương rất sâu, liền bị mất cân bằng, thật sự không thể thi triển công phu này. Có thể Tông Linh nóng lòng muốn thoát khỏi những địch nhân này, nhiệm vụ chủ yếu bảo toàn cho chính mình và Thẩm Y, lần nữa quyết chiến với những kẻ đã vũ nhục mình. Mặc dù sức đã cạn kiệt, cũng ráng chịu.

Những hắc y nhân này vốn là cao thủ vô địch, chỉ cần nhìn một chút liền nhìn ra ý đồ của Tông Linh. Một bên đoạt mạng của Tông Linh, một bên hướng Đào Thẩm Y động thủ.

Tông Linh muốn bảo vệ mình, vừa muốn phòng địch nhân tấn công Thẩm Y. Vết thương vừa khép lại bị rách lớn hơn, máu từ trong thẩm qua trường bào trắng mà rỉ ra, hơn nửa còn nhiều vô cùng.

Tông Linh sắc mặt trắng xanh, tiến vào trần địa của địch. Tâm y liền kêu “không tốt!”, vội vàng bảo vệ chỗ hiểm, những cao thủ này sao có thể buông tha cho y, kiếm phi như có như không đâm tới Tông Linh.

“Ah!” Tông Linh thấp giọng kêu thẩm, vai trái, trên đùi, phần lưng lập tức bị ba trường kiếm cắm sâu vào, máu nhuộm đỏ cả y phục trên người. Tuy có thể bảo vệ chỗ hiểm, nhưng mất máu quá nhiều khiến y hoa mắt, đồ mồ hôi lạnh. Y trầm thấp mà thở hổn hển, biết mình không thể trụ quá lâu. Bỗng nhiên hai tay nắm lấy áo sau lưng của Thẩm Y, dùng toàn bộ nội lực, nhanh chóng ném Thẩm Y lên lầu trên, vững vàng liền hướng Thẩm Y kêu lên: “Nếu như ta chết, nói với Kỳ Phóng đừng thương tâm, ta vĩnh viễn yêu hắn! Nguyên người cùng hắn sống hạnh phúc!”

“Ta không cho ngươi chết!” Ngoài cửa truyền đến một giọng của nam tử, theo sau thanh âm là một thân ảnh bước nhanh vào đại môn.

“Kỳ đại ca!” Thẩm Y kêu khóc.

“Kỳ Phóng?” Tông Linh thì thào như nằm mơ.

Một thanh kiếm hướng tới tìm Tông Linh mà đâm tới.

Tông Linh say mê trong vui sướng, không có phát hiện.

Thẩm Y cả kinh ngậy người, đã quên lên tiếng.

“Linh nhi!...”

Kỳ Phóng kêu to, lao đến.

Thời gian như dừng lại.

Cái gì đều đình chỉ.

Máu!

Máu khắp nơi.

Thanh kiếm đâm vào người Kỳ Phóng...

Hắn ngã xuống trên người Tông Linh.

Hoàn toàn vô lực.

Tông Linh cảm thấy như đang mơ, y trong mộng thấy trên người Kỳ Phóng nở một đóa hoa hồng. Kiểu diễm nhưng huyết lệ!

Y hoảng hốt mà đứng lên, xông vào trận địa địch, y cái gì cũng không biết. Cả đám địch nhân liền ngã xuống, y cũng không biết. Trên người mình ngày càng đầm máu cũng không biết. Rốt cuộc địch nhân đều ngã xuống hết. Y chậm rãi bước đến bên người Kỳ Phóng nhìn khuôn mặt hắc mê mà nói: “Không ai có thể tổn thương ngươi rồi, chờ ngủ, mau tỉnh lại. Vì cái gì bất tỉnh, ngươi không còn quan tâm đến ta sao?” Đột nhiên lệ rơi xuống, hướng mặt lên trời: “Ah!... Kỳ Phóng!... Nhanh tỉnh đi!... Yêu ngươi...” Kiếm sử dụng chống trên mặt đất này giờ rốt cuộc không thể chịu nổi, liền ngã vào trên người trên người Kỳ Phóng.

8. Chương 8: Ký Ưc

Đào phủ

“Người là đồ phá gia chi tử! Cả ngày không lo học hành, náo loạn làm ra chuyện lớn như vậy, lại bảo ta dọn dẹp cuộc diện rối rắm này!” Đào lão bản nộ khí trùng thiên, chỉ vào nhi tử mắng.

Đào Thắm Y biết mình phạm vào đại tội, liền cảm thấy thương tâm, không dám lên tiếng.

Nhìn qua người còn đang nằm trên giường, hắn đã nằm trên giường một ngày không tỉnh. Dao kia tuy đâm vào ngực hắn nhưng lại trúng lá phổi trái, chỉ cách tim một đốt ngón tay, nếu là người không có võ công đã sớm đi đời nhà ma. May mắn, khi hắn trúng dao này, đã vận chuyển chân khí, giữ vững tâm mạch, mới không toi mạng, nhưng mức độ thương thế nguy hiểm không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được.

Đồng dạng Tông Linh suy yếu đến cực điểm dựa vào cột giường treo màn lẳng lặng nhìn người nằm trên giường. Nói khẽ: “Có thể hay không đi ra ngoài trong chốc lát, ta muốn ở một mình với hắn.”

Đào lão bản lập tức im lặng, nhanh chóng kéo Thắm Y vẫn còn lưu luyến không muốn rời đi ra khỏi phòng.

“Nghĩa phụ, Haaa...! Ta phải làm như thế nào đây?” Tông Linh vuốt ve bên mắt bị thương của Tông Linh thâm tình nói: “Người lại vì ta mà bị thương. Từ ngày đó, ta đã thề không để người chịu cái loại khổ khổ này! Vì cái gì lại vì ta?” Tông Linh nghẹn ngào khóc rống lên: “Ta thực vô dụng, người vì ta mất một bên mắt, lại vì ta mà thụ thương nặng như vậy. Ta thật tâm hận chính mình, một lần lại một lần! Ta thật vô dụng!! Người nhất định không có việc gì, ta nhất định sẽ cùng người, mặc kệ phát sinh điều gì, ta cũng ở bên người, cho dù là chết, ta cũng bên người, cùng người...”

Yên lặng, Tông Linh dựa vào bên người Tông Linh ngủ, y có một giấc mộng, một cơn ác mộng thống khổ...

Nắng gắt như lửa, nhiệt khí bốc hơi. Như thể thế giới không có một lối thoát. Khắp nơi đều hoang vu cát đá cằn cỗi.

“Nhất định phải trở về Trung Nguyên!” Một thiếu niên vừa đi trên sa mạc vừa nghĩ. Hắn tựa hồ đã rất mệt mỏi, giống như đã nhiều đêm không ngủ. Nhưng cho dù hắn có mệt mỏi nhưng khuôn mặt vẫn rất tuấn mỹ, ánh mắt sáng đầy vẻ kiên cường nhưng vẫn có nét ôn nhu. Tuy hắn là một thiếu niên non nớt nhưng lại giống một người đã trưởng thành, cá tính mãnh liệt cho dù gian nan vất vả cũng quyết không nhượng bộ. Tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng không thể nào xem nhẹ.

“Nhiệm vụ lần này phải tốn hết ba ngày mới có thể thỏa mãn yêu cầu của đôi phu phụ kia, tên dâm tặc kia cứ nhiên lại chạy đến Tây Vực ngàn dặm xa xôi này, muốn chạy trốn khỏi lòng bàn tay của ta? Haaa...! Đáng thương!” Trong lòng thiếu niên nghĩ, khóe miệng xuất hiện tia cười lạnh.

Bỗng nhiên!

Tiếng khóc truyền đến, thê thảm, bi thương, dường như không chỉ là tiếng khóc của một người. Tiếng khóc nương theo tiếng gió làm người khác phải kinh tâm.

“Chuyện gì xảy ra?” Trong nội tâm thiếu niên cả kinh liền đi lên phía trước mà nhìn.

Mấy bóng đen uốn éo thành một đoàn, có người nằm trên sa mạc, có người khóc nỉ non từ nơi kia vọng lại.

“Chẳng lẽ là gặp sa đạo?”

Nơi này chính là sa mạc phía sau là Hán triều, chính là yếu đạo của Hán triều cùng Tây Vực. Mọi người còn đặt cho nơi này tên “Con đường tơ lụa”

Con đường này chính là nơi mà các thương nhân của hai quốc gia đi qua để trao đổi hàng hóa. Có một số thương gia giàu có từ trung nguyên mang tơ tằm, giấy, vũ khí tới Tây Vực để buôn bán. Qua lại của hai nước đều thông qua “con đường tơ lụa”.

Những đám người xưng là “Sa đạo” chuyên môn lợi dụng tại nơi không người chỉ có bãi cát hoang vu mà không biết xấu hổ hoạt động. Bọn họ phần lớn đều là cường đạo bị truy nã, bị buộc đến nơi hoang vu không ai quản này mà hung hăng ngang ngược. “Sa đạo” không những cướp bóc đồ đạc tiền của, hơn nữa còn có

tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ ác độc), gặp nam nhân liền giết, gặp nữ nhân liền cưỡng đoạt. Bởi vì bọn họ đa số võ công đều cao cường nên các thương nhân không ai dám phản kháng, chỉ biết nịnh bợ để qua chuyện, ngoan ngoãn mà đưa bạc cho bọn họ. “Sa đạo” vì như vậy ngày càng “Mọc rễ nảy mầm”, nghiêm nhiên trở thành bá chủ một phương.

Thiếu niên kia nghĩ có người gặp sa đạo, cá tính tuổi trẻ khinh cuồng không chịu nổi cảnh ấy, nhanh chóng bước đến nơi đó.

Cảnh tượng trước mắt lại để cho hắn phần nộ không ngừng run rẩy.

Một thanh niên mặc trang phục cẩm y mà lớn tiếng khóc rống lên, thiếu niên nghe loáng thoáng người kia dùng Đại Thực ngữ nói: “Đừng khi dễ con ta, ô...Ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa! Con của ta vô tội, ta dập đầu xin các người, dập đầu xin các người!” Nói xong liền dùng sức dập đầu xuống bãi cát nóng rực phía dưới.

“Cút sang một bên, lão nhân! Người bây giờ chỉ là một tên chi quân phản quốc, đồ vô dụng, người chỉ xứng chết đi! Con của người so với người còn hữu dụng hơn!! Haaa... Nhìn cái miệng của y, nhìn cái mông của y, một bộ dáng ti tiện! Bị chúng ta thượng thích chết đi à nha! Cút! Lão già chết tiệt! Đừng phá hỏng chuyện tốt của bọn ta! Ha...Haa...!!” Một hắc nhân liền hung hăng đá lên người trung niên, người trung niên kia liền văng ra mà nằm xuống trên bãi sa mạc nóng rực, vô lực mà bò lại.

Đúng là lũ không bằng cầm thú...

Cách người trung niên không xa, chính là một nam hài xinh đẹp như lại bị đối xử như cẩu quỳ rạp trên mặt đất, y thật sự rất đẹp. Da thịt tuyết trắng, đôi mắt đen ánh lên, mái tóc đen như gấm buông xuống.

Thiếu niên kia có thể xác định, y chưa bao giờ gặp nam hài nào xinh đẹp như thế, cho dù là nữ hài cũng chưa bao giờ gặp được! Nhưng là, không thể tưởng tượng được đứa bé kia đang bị làm nhục.

Gần mười nam nhân quanh y, khuôn mặt tỏa ra vẻ dâm uế như sói đói nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nam hài và dáng người nhỏ nhỏ kia, có thể thấy miệng của bọn kia còn chảy cả nước miếng dơ bẩn!

Trong miệng nam hài đang ngậm tính khí tráng kiện của nam nhân, eo tên đó không ngừng chuyển động, trên mặt biểu lộ vẻ mặt thoải mái muốn chết, hưởng thụ cảm giác ấm áp trong khoang miệng của nam hài, thoải mái giống như dục tiên dục tử. Phía sau lưng nam hài tử, chính là một tên mập mập hết sức ra vào hậu huyết của hài tử, trong miệng “Ngao Ngao” mà kêu ré lên, dường như muốn đạt đến cao trào. Còn phân thân của nam hài lại nằm trong miệng của một tên khác, tên kia giống như ăn bảo vật, thỏa mãn mà mút lấy, phát ra “C-K-Í-T..T...T, C-K-I-T..T...T” thanh âm vô cùng hạ lưu.

Trên người hài tử dường như đầy tinh dịch nam nhân cùng với nước bọt. Trong hậu huyết còn chứa tính khí của nam nhân, nơi ấy chảy ra hỗn hợp màu đỏ của máu hòa cùng màu trắng của tinh dịch.

Nhưng mà, đứa bé kia như không còn cảm xúc, giống như một con rối, mặc cho ai muốn làm gì làm, chỉ là khi tính khí vừa thô vừa to chèn ép bề tắc yết hầu, y hít thở không thông lúc này lông mày mới nhăn lại.

Nhưng... Những nam nhân giống như súc sinh kia, dường như không phát hiện thiếu niên mà vẫn tiếp tục những hành động dơ bẩn của mình.

Thiếu niên xoay người xuống lạc đà, bước nhanh tới đám người kia.

Lúc này, sự tình thảm hại đã xảy ra!

Trung niên trên mặt đất bỗng nhiên hét lên: “Linh nhi! Vi phụ thật xin lỗi người! Ta thật xin lỗi người!” Bỗng nhiên lấy hết sức lực của mình mà hướng đến nam nhân mập mập ở phía sau lưng nhục nam hài, một đôi tay hung hăng mà bóp cổ tên đó, ý đồ muốn giết chết.

Nhưng tên đó vốn không phải là người bình thường, mà là sa đạo vốn không từ việc xấu nào! Lập tức! Một thanh đao nhọn đâm thẳng ngực người trung niên, thân thể người trung niên suy yếu mà ngã xuống mặt đất.

“Phụ vương!” Nam hài tựa như có biểu tình, dùng sức giãy dụa khỏi cái tính khí đang ở trong miệng mình, hướng phụ thân mà kêu khóc, thanh âm gào thét nương theo gió thê lương và tiêu hồn.

“Cường đạo vô sỉ!” Thiếu niên đỏ mắt, lao đến. Trường kiếm lao đến, lập tức tính khí của bốn nam nhân đều đứt đoạn, cả bọn đều bùm lấy hạ thân không ngừng chảy máu, như dã thú mà tru lên.

“Người đến là người phương nào!?” Một sa đạo giống như thủ lĩnh kinh hoàng kêu lên. Tên ấy tựa hồ chưa thấy ai dùng kiếm chính xác như thiếu niên kia. Đáng sợ hơn, hắn lập tức động thủ, tựa như cái gì cũng không thể thương lượng. Các nam nhân kia tê liệt kêu lên xung quanh thiếu niên đang cầm trường kiếm chói rục trong tay.

“Ta là tới cứu hài tử này.” Thiếu niên kia lạnh lùng nói ra.

“Tiểu tử, ngươi biết y là ai sao? Y chính là phản đồ của Âu Mã Á vương triều chúng ta! Phụ thân y đã giết chết quốc vương Ngạo Tư Mạn. Hiện tại y phải chịu thống khổ, cũng chỉ là hình phạt đối với y. Ta là đệ nhất đại thần của Âu Mã Á vương triều khuyên ngươi, nếu ngươi còn muốn kiên trì xen vào, chính là người tự rước họa vào thân!” Người nam nhân kia tuy đe dọa thiếu niên nhưng trong ánh mắt lộ ra sợ hãi.

Thiếu niên kia đã nghe qua chuyển biến của Âu Mã Á vương triều.

Âu Mã Á vương triều là một quốc gia rất phồn vinh, quốc vương đời thứ tư A Lí, cũng chính là con rể của quốc vương tiền nhiệm. Hắn hạ lệnh chuyển thủ đô đến khu pháp thành. Nhưng lại bị tổng đốc của Âu Mã Á vương triều cũng chính là Mục A Uy Diệp phản đối. Mục A Uy Diệp cho rằng A Lí chính là hung thủ sát hại sát hại quốc vương Ngạo Tư Mạn. Trải qua đấu tranh kịch liệt, A Lí thất bại. Mục A Uy Diệp tự xưng Vương, lập tức cho người hãm hại toàn gia của A Lí và những người ủng hộ A Lí đó chính là “Thập Diệp phái”

Vì bảo vệ quốc vương A Lí cùng tiểu nhi tử Linh của hắn, rất nhiều người đã vinh quang hi sinh. Nhưng mà, trời không có mắt, tung tích của bọn họ cũng bị đệ nhất đại thần tìm được.

Hai người, một là quốc vương luôn sống trong sung sướng an nhàn, một là vương tử tay trái gà không chặt. Lúc này đối diện với mấy tên trung niên, lại đặc biệt nhỏ yếu vô cùng.

Những tên cầm thú đó lại thêm muốn sắc đẹp của Linh, không khỏi nổi lên tâm tà sắc dục. Trước mặt phụ thân hài tử, lại ra tay cưỡng gian nam hài.

Thiếu niên không ngờ mình gặp phải chuyện bất bình ra tay tương trợ lại chính là quốc vương cùng vương tử nhân vật hiển hách như vậy. Nhưng mà “Những người gặp nguy hiểm, ai cũng bình đẳng như nhau. Quốc vương và vương tử cũng không khác gì. Chỉ cần chính mình cảm thấy bất bình, đều phải cứu giúp.” Khi đó, sư phó đã dạy hắn đạo lý này. Hiện tại, thấy người thống khổ, sao không thể ra tay giúp đỡ?

Thiếu niên cười lạnh, lấy tay nâng Linh vẫn nằm trên mặt đất mà khóc. Nhàn nhạt đối với y nói: “Đừng lo lắng, ta giúp ngươi.” Dem y dựa vào lưng, rút kiếm hướng về đám hắc y nhân, uy phong凛冽 không sợ cường quyền!

Bảy tám nam nhân không bị thương lao đến nam nhân. Trong chớp lát, ánh đao, bóng kiếm, cát bay, chẳng thể nào còn có thể phân biệt được đâu là ta và người.

Bỗng nhiên, huyết quang hiện ra, tiếng la liên tục vang lên, không phải thanh âm của thiếu niên!

Hai nam nhân ngã xuống, ba nam nhân ngã xuống... Trong đó không có thiếu niên!

Y tựa như một chiến thần, dung cảm vô địch!

“Nếu như ngươi động thủ lần nữa, ta sẽ giết y!”

Thiếu niên đã ngừng lại tay, lạnh lùng nhìn lại.

Tiểu nhân hèn hạ tự xưng là đệ nhất đại thần của Âu Mã Á vương triều, đang kẻ kiếm trên cổ của Linh đang vô lực.

Máu đỏ từ cổ tuyết trắng chảy xuống! Tạo thành một bức tranh đầy dâm mỹ.

“Nếu như ngươi giết y, thì ngươi phải chết!” Thiếu niên lạnh lùng như tuyết.

Đại thần run rẩy, trong nội tâm thật muốn thả thiếu niên này. Nhưng y chính là con đường duy nhất để ta sống, thả y, cũng chính là từ bỏ tánh mạng của mình. Cho dù thiếu niên này buông tha hắn, thì quốc vương hiện tại Mục A Uy Diệp cũng không bỏ qua cho gã.

Vì vậy, gã ra một cái quyết định. Nhưng gã không hề biết, đó chính là quyết định làm gã hối hận cả đời.

Người vô tình, kiếm vô tình!

Đối với những người không có tính người, sao lại có thể hữu tình?

Lạnh lùng như tuyết sương, tên tự nhận là đệ nhất đại thần suy nghĩ.

“Đường nào cũng là đường chết!”

Trong nội tâm liền ác ý nghĩ.

Ai nói trước khi chết, con người đều lộ ra bản chất lương thiện của mình? Con người ác ma vẫn không thể nào bỏ, chỉ có thể trầm trọng hơn!

Đệ nhất đại thần gã cả đời luôn có lựa chọn sáng suốt duy nhất lần này lại là sai lầm đầu tiên trong đời.

Chỉ duy nhất một lần, nhưng lại muốn mạng của gã! Cái này quả thật đáng sợ.

Lưỡi kiếm sắc bén trên cổ của Linh đã muốn cắt vào da thịt của y. Dùng thanh âm như tiếng hí mà nói: “Ta có thể thả y, bất quá ta muốn một số đồ của ngươi! Một con mắt của ngươi, một cánh tay của ngươi!” Gã ác độc khà khà cười: “Ta muốn đảm bảo an toàn của ta, cho nên, vì tiểu mỹ nhân này, ngươi cũng nên hi sinh một vài thứ trên thân thể của ngươi cho ta!”

“Có thể.” Thiếu niên vẫn dùng giọng điệu không mang chút tình cảm.

Đệ nhất đại thần giống như gặp quỷ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của thiếu niên, gã nghĩ muốn nhìn vào hai mắt để có thể nhìn thấu xem thiếu niên nghĩ gì, nhưng gã chỉ thấy sự bình tĩnh cùng với lãnh khốc.

Không ai biết tâm tình của thiếu niên, chỉ có hắn mới biết chính mình đang nghĩ cái gì!

Trong tích tắc, Linh cảm thấy người thiếu niên này đã dập tắt đi tuyệt vọng của y. Còn hắn thì không biết sao lại rất muốn cứu hải tử này.

Thiếu niên cũng rất nghi hoặc chính mình, vì sao lại xúc động, hắn từ xưa tới giờ lãnh khốc chưa bao giờ thể hiện tình cảm. Như thế nào. Bây giờ lại nôn nóng muốn cứu nam hải tử này.

“Muốn chết vì y!”

Có lẽ tất cả mọi người khi gặp tình cảnh của hải tử này đều sẽ nghĩ như hắn.

Sự tồn tại của Linh cho người khác cảm thấy như một vị thần, được người khác tôn kính, không thể nào bị xúc phạm! Một khi hắn bị vũ nhục người khác cũng đồng dạng cảm thấy chính mình bị vũ nhục, làm cho người phần nộ, liều mạng đem tôn nghiêm của mình đánh đổi!

Linh chính là người có mị lực như thế!

“Ngươi động thủ đi!” Gã vận vẹo mặt mà nói.

Đồng tử Linh nhàn nhạt gợn nước, mặt trời chiếu vào lóa lên như những vì sao sáng, y dùng ánh mắt, dùng tứ chỉ để nói cho thiếu niên biết: “Chớ vì ta mà làm như vậy! Không thể như vậy!”

“Bá!”

Huyết quang như hoa quỳnh hiện ra, rơi trên sa mạc. Lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Một thanh kiếm đâm vào khuôn mặt thiếu niên, đâm xuyên qua mắt trái của hắn, huyết đã chảy đầy mắt, không lời nào có thể diễn tả đáng sợ như thế nào.

Ánh mắt của hắn đã bị phé đi!

Thiếu niên kia bộ dạng vẫn nhàn nhạt, tựa như một kiếm kia không phải đâm hắn, tựa như không liên quan gì tới mình.

Linh còn nhỏ nên tâm linh đã sớm chịu không nổi mà bị đả kích, không khỏi tuyệt vọng mà kêu lên.

“Không muốn!!!!...” Thanh âm khàn khàn, tâm tê liệt phể, thậm không nói nổi!

Nam nhân nhe răng cười, nhìn huyết tinh sát tràng, đắc ý vạn phần.

Ngay tại lúc này, một sự tình mọi người không ngờ đã xảy ra!

Sau lưng đệ nhất đại thần, lại có một nam nhân đứng lên. Đó chính là quốc vương tiền nhiệm —— A Lí.

Thân là một quốc vương, là một phụ thân, ông cầm vũ khí cuối cùng của mình lên, cũng chỉ là vũ khí duy nhất—— thanh kiếm đâm vào bụng tên gian thần.

Kiểm, rút ra! Lại một ảo ảnh huyết quang. Máu vương theo bóng người mà ngã xuống. Ba người đều ngây dại.

Tiền nhiệm quốc vương A Lí đâm vào phần lưng của đệ nhất gian thần, xuyên qua tim, huyết tinh dơ bẩn phun khắp nơi, tên gian thần đó như bùn nhão ngã trên sa mạc.

Quốc vương A Lí cũng ngã xuống, máu của ông đã nhanh chảy xuống. Khuôn mặt bởi vì gần ra đi mà không còn một chút máu trở nên xanh trắng.

Linh nhào đến, đau đớn khóc thành tiếng.

“Linh nhi, con của ta, đừng thương tâm. Ta có thể lên thiên đường, ta sẽ bảo hộ ngươi, ngươi hãy sống tốt, đừng quay lại chốn này, hãy quên tất cả mọi chuyện, an tâm sống một cuộc sống bình thường, trên thiên đường ta sẽ phù hộ ngươi bình an!” Ông vuốt ve đầu của Linh, lộ ra khí thái của quốc vương cũng là người phụ vương hiền đức, nhìn thiếu niên, tràn đầy cảm kích nói: “Ta hết sức xin lỗi vì đã hại ngươi mất một bên mắt, nhưng ta thật sự trên người không còn thứ gì, không thể báo đáp ân tình của ngươi. Nhưng, ta còn muốn nhờ ngươi giúp ta một việc, hãy nhận con ta làm nghĩa tử! Dẫn hắn đến Đường quốc xinh đẹp kia. Hắn còn sống nơi này tất sẽ gặp nhiều điều khổ, thỉnh... thỉnh ngươi đáp ứng... đáp ứng lời thỉnh cầu này!” Nói đến đây, hơi thở ông đã rất mỏng manh.

Cặp mắt xinh đẹp của Linh tràn ngập nước mắt, nhìn khuôn mặt đầm đìa máu tươi của thiếu niên, cảm thấy cảm động! Y vung tay áo nhẹ lau sạch máu tươi trên mặt thiếu niên.

Thiếu niên bình tĩnh mà nhìn mắt của Linh, trong lòng nổi lên cơn sóng ngầm mãnh liệt, hắn cảm thấy được có một nhiệt khí trong người bốc lên, không khỏi xúc động mà rung mình một cái.

Quốc Vương A Lí chờ đợi ánh mắt của thiếu niên, khí tức bỗng nhiên dồn dập. Ông đã nhanh đến cực điểm.

Thiếu niên khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta đáp ứng ngươi, dẫn y đến Trung Nguyên. Nhưng ta luôn gặp nguy hiểm, không có khả năng mang theo y.”

Quốc vương A Lí có chút thất vọng, nhưng nghe thiếu niên đáp ứng, mặt mày đã hớn hở. Ông gấp gấp nói: “Ta còn chưa biết đại danh của thiếu hiệp.”

“Kỳ Phóng.”

Quốc vương A lí vội kéo bàn tay nhỏ bé của Linh đặt lên tay Kỳ Phóng, ôn nhu nhìn nhi tử của mình: “Linh nhi, đây sẽ là phụ thân mới của con, mau gọi nghĩa phụ.”

Linh sợ hãi nhìn Kỳ Phóng, y có lẽ biết rõ tình cảnh hiện giờ của phụ thân mình, nước mắt rơi xuống, vì để phụ thân an tâm, liền gọi: “Linh nhi ra mắt phụ thân.” Nói xong liền quỳ rạp xuống đất.

Kỳ Phóng mặc dù không muốn mang Linh theo để vướng víu, nhưng mị lực của Linh rất sâu đã khuất phục ý chí của hắn. Hắn chậm rãi đỡ thân thể của Linh dậy. Cúi đầu hướng quốc vương A Lí nhìn lại, ông đã sớm mỉm cười ra đi.

Linh nhi mai tang phụ thân, theo Kỳ Phóng bước đi. Vì nhớ tổ tiên thế thế đại đại. Linh nhi lấy họ Tông. Theo Kỳ Phóng hướng tới Trung Nguyên.

.....

Bình tĩnh khỏi cơn ác mộng, Tông Linh khó khăn ngồi dậy, cảm thấy khí tức của Kỳ Phóng đã ổn định, trong nội tâm chợt lặng xuống.

Chính mình đối với hắn mê luyến, khi nhìn thấy hắn, y như được sinh ra một lần nữa. Trong nội tâm không thể nào cảm tình đối với hắn, khi hắn vì y mà tổn thương thân thể, trong nội tâm liền thống khổ, dù y có phân thân xẻ thịt cũng không thể nào bù đắp thống khổ. Kịch liệt yêu hắn như thế, nhưng Kỳ Phóng dường như lại không quan tâm tới y.

Hắn nói đến thì đến, nói đi thì đi, căn bản không quan tâm tới y. Nhưng một lần lại một lần hắn vì y mà tổn thương thân thể, cái kia là như thế nào? Thương tiếc hắn sao? Yêu hắn sao? Vẫn là tra tấn hắn.

Tông Linh vượt khuôn mặt tái nhợt của Kỳ Phóng, thương yêu nói: “Yêu người, cho nên ta phải ly khai người. Đừng trách ta, người mỗi lần ly khai, ta đều đau lòng không cách nào tự quyết. Cho nên, lần này đến lượt ta ly khai người. Ta thật sự yêu người, đừng tới tìm ta, ta sẽ làm người bị thương, đừng tới tìm ta, cho dù hận ta cũng vậy đừng tới tìm ta.”

Chậm rãi kéo lê thân thể, Tông Linh bước ra khỏi phòng.

Bất đắc dĩ như vậy, thống khổ như vậy.

Trong mắt y kiên định, y muốn dứt khoát bỏ đi để không thêm buồn phiền.

Nhưng là, y không biết.

Trong phòng khỏe mắt Kỳ Phóng lại chảy xuống vài vệt nước mắt, dường như khẩn cầu điều gì đó.

Kỳ Phóng không thể nói, Tông Linh không thể nhận thức.

Hai người yêu nhau mà phải xa cách.

9. Chương 9: Âm Sát Giả

Ly biệt là một loại khoảng cách.

Vì yêu mà ly biệt lại là ngược với khoảng cách, yêu thương như thế, mê li như thế, sao lại có thể có khoảng cách.

Kỳ Phóng nằm ở trên giường, hắn chỉ có thể nghe, chỉ có thể nghĩ, không thể động, không thể nói.

Hắn thống khổ, thế giới của hắn trở nên ảm đạm khi Tông Linh rời đi.

Rất muốn y lưu lại, điên cuồng mà muốn. Mất đi lần này, có thể là chia lìa vĩnh viễn: “Không muốn, ta không muốn!” Tâm của hắn hò hét, tâm của hắn bắt đầu rỉ máu..

Vì muốn ngăn một kiếm đâm tới Tông Linh, không hề suy nghĩ chỉ hành động theo bản năng. Một kiếm xuyên tim, đau đến thấu xương. Nhưng được Tông Linh ôm hắn lại cảm thấy như mình được về lại trong bụng của mẫu thân, trời lơ lửng, ôn hòa mà hạnh phúc dạt dào.

Cái gì cũng không cần nghĩ, cái gì cũng không cần làm. Chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi, tuy thân thể lại nhận lấy thống khổ dày vò!

.....

Năm tháng trôi qua, đảo mắt đã tới mùa xuân ba tháng sau. Cây cối nở mầm, cỏ non xanh lục, một mảnh sinh ý dạt dào.

“Kỳ đại ca, thân thể của người đã tốt như ban đầu, địch nhân nhà ta cũng đã diệt, hiện tại mọi chuyện đã bình yên. Ta thật vui khi mọi chuyện đã bình thường!” Thẩm Y trữ tình nói, trải qua thăng trầm, hắn đã trưởng thành không ít.

“Kỳ Phóng, tuy người không tiếp nhận tình cảm của ta, nhưng so với người khác ta thật quan tâm đến người! Tuy thân thể người đã tốt, nhưng tâm lại bị tổn thương rất sâu, người nên thả lỏng một chút. Nhìn bộ dạng cô độc của người, ta thật không thể nào chịu nổi!” Đ oan Mộc Hoàng vẫn như cũ thanh âm lười nhác, phân không rõ là thật hay giả.

Kỳ Phóng chờ người nhìn về phương xa, nhưng ánh mắt tựa hồ cũng không tập trung một điểm nhất định.

Tông Linh đã li khai hấn hai tháng, từ ngày đó, tâm can hấn như bị ai nghiền nát, chỉ có thể gắng gượng vượt qua.

Trong hai tháng, tuy Đào gia đã phái không ít người đi tìm hành tung của Tông Linh, trong đó cũng có không ít cao thủ, nhưng Tông Linh vẫn như cũ mà tiêu thất, không ai có thể tìm được.

Thân thể đã khỏi hẳn, nhưng vết thương lòng lại chồng chất!

Hai tháng không có Tông Linh bên cạnh, hấn như xác không hồn, cảm thấy được thực sự đau khổ.

Kỳ Phóng hít thở không khí trời xuân trong lành, bỗng có chút thoải mái. Thời gian có thể quên hết thấy sao? Nhưng vì cái gì mà ngày càng yêu sâu đậm? Trước kia, một mực không chịu thừa nhận tình cảm của mình, hiện tại đã mở rộng lòng muốn tiếp nhận y, nhưng đã lỡ mất cơ hội.

“Nam nhân với nam nhân có thể yêu nhau sao?” Vấn đề này hấn vẫn mãi tự hỏi mình. Mặc dù hấn chán ghét loại tình cảm này, nhưng khi Đ oan Mộc Hoàng nói yêu hấn, Tông Linh cũng nói yêu hấn, vì cái gì đối với Đ oan Mộc Hoàng thì cự tuyệt, nhưng khi Tông Linh nói yêu tim lại đập thành thịch?

Lại không bao giờ muốn thấy bộ dạng thương tâm của Tông Linh! Từ lúc còn thiếu niên bất lực nhìn Tông Linh bị nam nhân vũ nhục, thần sắc tuyệt vọng, trong lòng hấn đã quyết định không bao giờ để chuyện này phát sinh lần nữa! Không muốn y bị thương tổn! Có lẽ từ lúc đó hấn đã mông lung có tình cảm thâm kín đối với y.

Bây giờ hấn có một chuyện để làm, chỉ có một chuyện để làm!

Kỳ Phóng kiên định nhìn về phía trước.

Đất nước Âu Mã Á. Thủ đô Đại Mã Sĩ Cách

Người trên đường thưa thớt, chỉ vài người thần sắc bối rối mà chạy tựa như gặp cướp.

Thành thị nhộn nhịp đến tột cùng là làm sao vậy?

Mây trôi đi, cuồng phong nổi lên, thổi bay trên đường là những tờ bố cáo. Trên vách tường, trên tấm biển hay trên mái hiên đều là những lệnh truy nã:

“Lệnh truy bắt thích khách

Cảm kích người nào tình báo.

Dáng người thon dài.

Trên người có tuyệt kỹ

Trong tay có vũ khí——chính là một thanh trường kiếm màu đen

Nghi ngờ là kiếm pháp của Đường quốc

Ai mà gặp người khả nghi, liền cáo!

Sẽ có thưởng

Ai mà không báo, liền trăm để rắn đe!”

Lệnh truy nã bố cáo toàn thành, vì phần thưởng vô cùng phong phú, các binh lính dù giết lầm một trăm, cũng không buông tha cho ai. Gặp người nào có dáng người thon dài, ai mở tiệm sắt, vũ khí đều chém. Còn một số người không liên quan cũng bị bắt về nghiêm hình khảo vấn! Dân chúng thấy tình thế như thế, đều e sợ không dám bước ra cửa dù một bước.

Lúc này, một thân ảnh lẳng lặng nhìn quang cảnh, đột nhiên quay người, bước vào một lỗ điếm.

“Lão bản, ta muốn ngủ trọ.” Thanh âm bằng hàn vang lên, mọi người đều ngừng động tác hướng về phía thanh âm vừa phát ra.

Trong nhất thời, cả sảnh đường chỉ còn nghe được tiếng hít thở ồ ồ.

Người đến làm mọi người kinh ngạc đến nín thở!

Người đến thân hình uyển chuyển, một bộ áo trắng, một mái tóc dài, một trắng một đen làm người đó trở nên huyền ảo, phong thái làm người say đắm, hai mắt nhàn nhạt, bờ môi tươi nhuận, da thịt trắng nõn, giống nữ nhân sao? Không! Hắn tuyệt đối không ai sánh bằng, vẻ đẹp bất đồng với nam nhân hay nữ nhân tầm thường. Hắn không mang vẻ trần thế gian nan, vẻ đẹp này chưa từng bị ô nhiễm, lẳng lặng đứng nơi đó một hồi lâu. Nơi này như vì sự xuất hiện của hắn mà bừng sáng.

Loạn thế như thế, gian nhân như thế!

Kinh hỉ một lát. Lão bản mới phục hồi tinh thần. “Ah! Khách quan, ta lập tức chuẩn bị một gian phòng tốt nhất cho ngài!” Nói xong liền lấy sổ sách, tiếp tục nói: “Thỉnh khách quan cho biết quý danh.”

“Ta là Kỳ Linh.” Giai nhân nhẹ nhàng nói, mang theo thần sắc khác thường.

Lão bản đang ghi tên của hắn, liền dẫn Kỳ Linh đến phòng thượng khách.

.....

Đêm khuya tĩnh mịch, đường phố không một bóng người...

Một thân ảnh đi ra từ một phòng trong khách điếm, hướng đến nơi hoàng thành đen tối mà bay đến!

10. Chương 10: Trả Thù

Hận một người là một chuyện rất đau khổ.

Thù so với hận còn đau khổ hơn. Nó có thể mê hoặc tâm trí con người, có thể kéo dài một đời, không thể nào dừng lại, vĩnh viễn tồn tại.

Bởi vì nhân loại mãi mãi là loài nhu nhược, nên hận một người so với yêu càng dễ dàng hơn.

Nếu có tình yêu, thù hận có thể giảm bớt. Bởi vì sự cao thượng của tình yêu không cho thù hận hiện hữu.

Nhưng khi tình yêu đã không còn, thù hận càng thêm thâm trầm. Bởi vì không có một chút cản trở, không sợ ai bị liên lụy, tình cảm xấu xa này như vỡ òa mãnh liệt mà dâng trào.

Bóng người từ trong khách điếm bay ra, một thân hắc y nhân cũng không làm người khác phát hiện ra cũng cho thấy người này có biết bao nhiêu uyển chuyển. Đầu xuân rét lạnh, ánh trăng chiếu trên người hắn tạo ra cảm giác được hàn khí đến bức người, làm cho ai nấy nhìn vào hắn đều thở không nổi.

Hoàng Thành

Liên tiếp ba ngày có thích khách đột nhập. Dù là quý tộc, tùy tùng, nô bộc thậm chí là binh sĩ đều bàng hoàng.

Nhắc đến thích khách này ai cũng cảm thấy kỳ quái, chuyện hắc y nhân làm cho mọi người dựng tóc gáy. Chỉ là ngày thứ ba người quét dọn tình cờ thấy được bóng người.

Càng khiến mọi người kinh dị chính là mỗi lần thích khách đến đều làm chuyện kỳ quái

Ngày đầu tiên, y đặt một tảng đá vào bên gối của quốc vương Diệp A Uy. Thị vệ bên ngoài cũng không thể phát hiện điều dị thường, không ai biết người đến từ lúc nào, từ phương nào đến, như thế nào lại có thể dễ dàng vào trong phòng. Đến buổi sáng hôm sau, quốc vương phát hiện một khối đá, vì vậy mà sợ tới mức

toàn thân run rẩy, nhanh chóng rời khỏi giường. Đêm đó thị vệ canh gác liền bị quốc vương tức giận mà giết không tha một mạng!

Ngày hôm sau, quốc vương lo lắng không dám ngủ, liền kêu mười thị vệ cùng phi tử hầu hạ tại giường. Chính là, những người được chỉ đích danh hầu hạ nhớ tới mười thị vệ bị giết, tự nhiên một chút cũng không thể thả lỏng.

Buổi sáng ngày thứ ba, những người quét dọn phòng phát hiện tấm lụa màu đỏ chói trong phòng. Chế tác rất chi cẩn thận, xem xét liền biết là thượng phẩm Đường quốc. Nhưng là vẫn không ai biết tối hôm qua cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Hết thấy đều kỳ quái như vậy! Đương nhiên những người hầu hạ đêm đó đều bị giết đi. Quốc vương tình huống so với ngày đầu tiên càng khác thường, gã ở trong phòng ngủ mở ra những cái hòm gương không biết đang tìm cái gì, tìm hết nguyên cả ban ngày bỗng nhiên té trên đất mà bắt đầu run rẩy, miệng sùi bọt mép giống như trúng tà!

Ngày thứ ba, quốc vương đã một đêm không chợp mắt, gã không kêu ai hầu hạ, một người lẳng lặng chờ đợi. Nhưng mà, đêm hôm đó, trong phòng quốc vương đều không phát sinh cái gì quỷ dị. Những tội tử được phân công quét tước đình viện lại thấy được một thân ảnh một hắc y nhân chợt lóe lên, nhanh giống như quỷ! Tội tử sợ tới mức tiểu ướt cả quần, té ngã mà chạy đến chỗ tổng đốc báo cáo. Bọn thị vệ vây quanh quốc vương đến nơi phát hiện thích khách thăm dò. Thật sự đã xảy ra dị thường! Chỉ thấy giữa bồn hoa cắm sáu nén hương, phía trước vững vàng đặt một bài vị, trên mặt còn rõ ràng ghi đích danh Diệp A Uy quốc vương! Quốc vương lập tức co quắp trên mặt đất, sau lưng thị vệ đều bị hù mà quỳ đầy đất, tựa như đưa đám ma. Sáu nén hương có hàm nghĩa khác. Nó là biểu tượng của việc kết bái huynh đệ! Tại sao nó lại có ý nghĩa đó, ngoại trừ quốc vương ra ai cũng không biết.

Đến ngày thứ tư, quốc vương đã có vài phần thần trí không rõ, gã cả ngày trong miệng đều lẩm bẩm: “Là y, y rồi cuộc đã tới, y rồi cuộc đã tới...” Không biết rõ y trong miệng gã nói chính là ai. Đêm hôm đó, thích khách dường như có chút dị thường, bởi vì người khác đều có thể thấy toàn thân của y. Tổng cộng có ba người thấy được y, theo ba người này nói lại, bọn hắn gặp tình huống lại giống nhau toàn bộ.

Người đầu tiên nói: “Ta là khoảng giờ Tý gặp được hắn, lúc ấy ta đang đi tiểu, bỗng nhiên có người ghìm chặt cổ ta, nói với ta ‘Đừng kêu, bằng không ta sẽ giết ngươi!’ liền đem một thanh trường kiếm màu đen đặt tại cổ ta. Ta bị hù không dám nhúc nhích, hắn hỏi ta những ngày nay trong phủ xảy ra chuyện gì, ta liền đem chuyện kỳ quái nói cho hắn. Hắn về sau không nói gì, tại lồng ngực ta điểm một cái, về sau ta cái gì cũng không rõ.”

Người thứ hai nói: “Ta tại giờ Sửu nhìn thấy hắn, cũng cùng hắn động thủ. Người này sử dụng dường như là Đường Quốc kiếm pháp, bất quá ta chưa tới hai chiêu liền thất bại, hắn uy hiếp ta nói những sự tình những ngày nay cho hắn biết. Ta chưa nói cho hắn biết, kỳ quái chính là, hắn không có giết ta, lại điểm huyết khiến ta ngất đi.”

Người thứ ba nói: “Ta là khoảng giờ Sửu chuẩn bị đi nấu nước, người kia giống như quỷ đồng dạng xuất hiện trước mặt ta, sử dụng kiếm chĩa vào người ta, bảo ta nói cho hắn biết chuyện đã phát sinh, ta sợ tới mức muốn chết, nói cho hắn nghe. Kết quả hắn đập ta một phát, khiến ta loạn choạng ngất đi.”

Căn cứ những lời này, được một kết luận: Một người áo đen, một thanh trường kiếm màu đen, xuất hiện ở giờ Tý đến giờ Sửu, sử dụng Đường quốc võ công.

Bất quá, người khác kỳ quái chính là, cuối cùng người ngày đó đến cùng những ngày trước không phải một người. Nhưng bọn hắn trong lúc đó, nhất định là có chút liên hệ, về phần liên hệ như thế nào, không ai biết được.

Hôm nay là buổi tối ngày thứ năm, sẽ phát sinh đại sự gì, ai cũng không biết. Nhưng là trận gió tanh máu kia nhất định không tránh thoát, tất cả mọi người đều trong trạng thái cảnh giác, không dám thả lỏng!

Diệp A Uy quốc vương cũng không ngốc mà ngủ trong phòng ngủ chính mình, gã lẳng lặng ở trong thư phòng, nhìn bài vị trước mắt. Cái bài vị kia của gã, không ai biết gã bây giờ có cảm giác gì. Đó là sợ hãi chờ chết, gã phẳng phất thấy được cái chết của gã, thân chết đang vậy tay chờ gã.

Giờ Tý

Bóng người màu đen bay vào thư phòng, không có bất kỳ thanh âm nào, giống như một trận gió. Quốc vương ngồi chính giữa chưa bao giờ cảm thấy trận gió nào lạnh như hôm nay, lạnh đến cốt tủy, trái tim mạch máu liền đông cứng, bắt đầu đình chỉ. Thanh âm run rẩy hỏi: “Là Linh sao?”

Bóng đen tháo khăn xuống, xuất hiện dưới ánh nến yếu ớt là khuôn mặt tuyệt sắc, nhưng lại lạnh lùng đầy cừ hận. Dĩ nhiên người trụ tại khách điếm chính là Tông Linh!

Quốc vương nhìn thấy vẻ đẹp đầy lãnh khốc của y, thật lâu cũng không thoát ra được. Đợi đến lúc thanh tỉnh, bỗng nhiên cười khổ nói: “Tám năm không gặp, người lại là bộ dáng như thế, giống mẹ ngươi thật xinh đẹp! Không, so với mẹ ngươi càng đẹp hơn!”

“Không nên trước mặt ta nói ra tên tiện nhân kia!” Tông Linh cúi lòng đầy phẫn nộ cùng hận ý, “Thân là hoàng hậu mà lại ham hư vinh cùng một người đàn ông khác ôm ấp, nữ nhân như vậy không xứng làm mẹ của ta!”

“Phụ thân ngươi không thể cho nàng hạnh phúc, nàng bên ta có gì không đúng? Mẹ ngươi muốn chính là một nam nhân cường tráng, phụ thân ngươi không cho được nàng!” Quốc vương thanh âm run rẩy chậm chọc nói.

“Ngươi không cần cùng ta nhiều lời! Vợ của bằng hữu tuyệt đối không thể đùa giỡn, huống chi các ngươi là huynh đệ! Cha ta đã nhìn lầm ngươi, nuôi một cầm thú bên người! Quốc gia, nữ nhân, cái gì cũng đều mơ tưởng! Còn tàn nhẫn muốn đem chúng ta giết chết!” Tông Linh tức giận quát.

“Vào ngày hôm nay tám năm trước, phụ thân ngươi đã chết trong tay ta, hiện tại ngươi nghĩ muốn giết ta, những vật kia là ngươi đem tới!” Quốc vương nói xong, đem miếng đá, tơ lụa, nhang thơm cùng bài vị đặt trên bàn. Gã nhìn trong tích tắc, trong nội tâm liền hiểu, hôm nay là ngày chết của gã!

Tông Linh lạnh giọng cười nói: “Ngươi nhìn chúng có cảm giác gì? Những điều này đều là tội của ngươi!” Nói xong cầm miếng đá cầm thạch lên, “Ngươi nhận thức được chứ, đây là ngọc tỷ của phụ hoàng ta, ta thực nghi hoặc cái khối ngọc tỷ giả trên tay ngươi như thế nào lại không bị người ta phát hiện, chỉ có nó mới được là quốc vương truyền xuống sự việc chính thức!”

Đón lấy tơ lụa màu đỏ y vung lên, nhìn thẳng Diệp A Uy quốc vương, lạnh lùng nói: “Ngươi xem, tơ lụa này thật đỏ. Nhưng là, ngươi vĩnh viễn không biết, tám năm trước, phụ thân ta so với tấm tơ lụa này chảy ra máu tươi còn đỏ hơn nó gấp bội, máu của hắn đều đã chảy khô, ngươi thì sao? Lại ở chỗ này vui vẻ thái bình!?”

Cuối cùng y vãn về những nén nhang thơm kia, đem nó bóp đến nát bầy, hương tro trải đầy khắp phòng, hết thấy đều tối tăm mờ mịt, không thấy rõ gì. Tông Linh tiếp tục nói: “Đây chính là thời điểm kết bái, mỗi người cầm một nén, ngươi có cảm giác gì? Ngươi biết ta nhìn chúng cảm thấy như thế nào? Ta muốn bóp nát chúng, đồng dạng, cũng muốn đem ngươi bóp nát, cái gì cũng không còn!” Bỗng nhiên, Tông Linh phẫn nộ mà chụp một chưởng hướng về cái bàn “Bóp” một cái, cái bàn đã bị hủy thành từng mảnh nhỏ!

Diệp A Uy quốc vương bị hù mặt trắng bệnh, run rẩy nói: “Ngươi thật sự muốn giết ta?”

Tông Linh rút ra trường kiếm chỉ vào quốc vương, cười lạnh nói: “Phụ hoàng ta hiện tại ở dưới rất tịch mịch, đặc biệt ra lệnh cho ta tới thúc ngươi đi cùng hắn!” Nói xong, kiếm quang chợt lóe, hướng cổ họng cừu nhân thẳng tới!

Lúc này, xuất hiện một thanh trường kiếm khác! Toàn thân kiếm màu đen gác trên thân kiếm Tông Linh là một người áo đen!

Quốc vương mắt lộ ra cảm kích. Tông Linh thần sắc lại kỳ quái, không phải sợ hãi, không phải hận ý. Đồng tử đen xen cảm tình nhân nhạt phức tạp. Đột nhiên nhẹ nhàng, không tự giác kêu: “Phóng...”

11. Chương 11: Ao Ước Uyên Ương

Tương kiến thì nan biệt diệc nan

Đông phong vô lực bách hoa tàn

Xuân tàn đào tử ti phương tận

Lạp cự thành hôi lệ thủy can(1)

Kiểm, hương vị, hô hấp, người.

Cho dù hắc y nhân không nói một chữ, chỉ đứng sau lưng Linh. Tim đập có vẻ không ổn định, Kỳ Phóng lúc này lại có cảm giác như thế, còn hô hấp của Tông Linh lại có vẻ có chút dồn dập.

Bốn tháng trôi qua, bất kể Tông Linh ở nơi nào đều có cùng một giấc mộng. Trong mộng Kỳ Phóng vẫn tay trong tay với y, bên tai của y thì thảo nhỏ nhẹ. Trong mộng hạnh phúc như vậy, nhưng khi tỉnh giấc lại cô độc. Lệ không thể rơi, cũng không oán trách gì. Bởi vì chính y là người lựa chọn từ bỏ, nên y phải nếm trải qua cảm giác này!

Đã nhiều lần tự hỏi chính mình: Hắn sẽ tìm đến ta sao? Hắn sẽ tha thứ cho y vì buông tay sao? Nhiều lần cũng đã khẳng định: “Hắn nhất định như thế, vì hắn yêu y!” Nhưng ngày càng thất vọng: “Vì cái gì? Thời gian trôi qua thật lâu, một tháng, hai tháng... Y cũng không còn nhớ rõ là bao lâu.”

Hoàng thành, thư phòng của quốc vương.

Không khí bây giờ thật khác thường. Yêu, hận. Hiện tại, quá khứ, đúng, sai. Sinh, tử.

Lựa chọn chỉ có một!

Đúng sai chỉ trong giây lát!

“Không thể giết ông ta.” Cuối cùng Kỳ Phóng cũng mở miệng.

“A?” Tông Linh hoàn toàn thất thần, “Hắn không phải muốn tới tìm ta, chỉ vì muốn ngăn ta giết cừu nhân? Ý này là sao? Chẳng lẽ ta còn không bằng lão nhân này?” Nghĩ như vậy, ánh mắt ôn nhu liền hiện lên tia lửa giận.

“Bá!” Ngân quang bay lên, như bạch xà hướng đến! Nội lực hoàn toàn hướng đến mũi kiếm, đẩy ra hắc kiếm của Kỳ Phóng, hướng thẳng đến quốc vương Diệp A Uy mà đâm tới.

Kỳ Phóng không ngờ đến Linh sẽ không nghe lời khuyên bảo của hắn mà phản kháng, nội lực hoàn toàn vô ích, kiếm và người đều bị đẩy ra.

Thoáng chớp mắt, kiếm của Linh chỉ cách yết hầu của quốc vương chỉ có nửa tấc!

Tâm Kỳ Phóng hoàn toàn chấn động, nhanh chóng đi lên ôm chặt lấy lưng của Tông Linh, ôm chặt vào lòng mình.

Đây chẳng qua là chuyện xảy ra trong nháy mắt, lúc đầu là chuyện khẩn cấp, nhưng sau đó hai người họ là tình ý.

Thời gian như đình chỉ.

“Đây là lần đầu người ôm ta, ngoại trừ ta ôm người, người chưa bao giờ ôm ta! Hiện tại, người ôm ta, lại là vì tên làm phụ hoàng ta chết không nhắm mắt! Người đến tốt cùng xem ta là cái gì? Không thương ta thì đừng đối xử với ta như vậy!” Thanh âm của Linh có chút nghẹn ngào cùng với giấy dựa, giấy dựa thoát khỏi cái ôm của Kỳ Phóng.

Kỳ Phóng dùng sức ôm chặt cánh tay của y, hiện tại hắn chỉ có thể làm như vậy, bởi vì hắn vĩnh viễn không muốn, không muốn buông tay. Hắn cúi đầu xuống vào mái tóc như tơ lụa của Linh, hít lấy hương vị đặc biệt trên người của y, dùng đến thanh âm mà chỉ hai người họ mới có thể nghe: “Ta ôm người, chỉ bởi vì ta muốn người, cũng như khi người ôm ta.”

Linh bỗng nhiên đình chỉ giấy dựa, ngơ ngác như đang suy nghĩ điều gì đó... Một lát sau, y xoay người lại, kéo tay đang che mặt của Kỳ Phóng, run giọng nói: “Người... Thật là Phóng sao?”

Trước mặt quả thật đúng là Kỳ Phóng mà ngày nhớ đêm mong, vẫn anh tuấn lạnh lùng như vậy. Chỉ là khuôn mặt của hắn làm cho y tim đập thành thịch. Hắn đang đối với y mỉm cười, ôn nhu mà che chở!

Kỳ Phóng không một thanh âm liền ôm lấy y, nhẹ nhàng cắn lỗ tai của y: “Người là tiểu ma quỷ, cứ như vậy mà ra đi, ta thật thua người rồi. Người biết không, ta tìm từ Trường An đến Ly Sơn, từ Ly Sơn lại đến nơi này, không ngừng tìm người, mới có thể tìm đến nơi này. Khi người ly khai câu cuối của người như một chú ngữ, ta sao có thể không tìm người? Cho tới bây giờ trong lòng của ta chỉ có người, ta giúp người sửa lại, ‘Yêu người, cho nên không thể ly khai người, cho dù ta bị thương, cũng muốn đến tìm người, cho dù hận người cũng muốn tới tìm người’.”

Bả vai Linh rộng rãi, không biết nên khóc hay nên cười.

Kỳ thật y chỉ cần Kỳ Phóng nhớ đến mình cũng đã rất thỏa mãn. Thật sự không nghĩ đến, Phóng không những xa xôi ngàn dặm tìm y, mà còn có tình cảm với y. Chuyển đi này quả thật không tệ! Không cần có chuyện gì có thể làm y kích động như vậy, y cười đến chảy ra nước mắt.

Thật vất vả mới có thể ổn định cảm xúc, khuôn mặt y đỏ bừng, nhẹ nhàng tránh cái ôm của Kỳ Phóng. Đưa ra khuôn mặt lê hoa đài vũ, dùng đôi mắt hơi nước nhìn Kỳ Phóng, nhẹ nhàng hỏi: “Người vì cái gì mà không cho giết gã đi?”

Kỳ Phóng chân thành nhìn y, thâm trầm nói: “Người đã quên trước khi lâm chung cha người đã nói gì sao? ‘Hãy sống thật tốt, đừng bao giờ trở lại chốn này, hãy quên hết mọi chuyện, an phận sống một cuộc sống bình thường, ta sẽ trên thiên đường phù hộ người bình an!’, người không hiểu khổ tâm của cha người sao? Ta là sát thủ, chuyện báo thù là chuyện không thể tránh khỏi! Ta hiểu cừu hận đáng sợ như thế nào, nhưng người người muốn giết lại chính là quốc vương của một nước! Người có biết hay không giết người kia đi, cả đất nước sẽ chấn động? Đây là quốc gia mà phụ thân người chính tay cố gắng xây dựng, người nhẫn tâm nhìn dân chúng lâm than, quốc vận suy bại sao? Tuy ông ta có là một hôn quân đi nữa, thì vẫn là một quốc gia chi chủ, giết ông ta thì quốc gia này sẽ ra sao? Đáng sợ hơn giết ông ta sẽ bao nhiêu nước muốn xâm chiếm Âu Mã Á quốc! Ta là một cô nhi, nên ta hiểu mất đi thân nhân vô cùng thống khổ!”

Bỗng nhiên Kỳ Phóng ngón tay ngoài cửa, nói: “Linh nhi người xem!” Linh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam hài tử xinh đẹp đứng ở cửa, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng phần nộ nhìn qua mặt của y, ánh mắt rất quen thuộc, khuôn mặt rất quen thuộc!

“Linh nhi, người biết cậu bé ấy là ai không? Đó chính là nhi tử của hôn quân này, người có cảm thấy ánh mắt ấy quen thuộc không? Người có biết hay không, lần đầu ta thấy người, người cũng dùng ánh mắt này nhìn tên đại thần kia! Nếu người giết ông ta thì người cùng tên đại thần kia giống nhau. Có lẽ tám năm sau người cũng bị đối đãi như người đang làm với tên hôn quân này!”

Linh nhi nhìn Kỳ Phóng, lời nói như đang thấm thía, ánh mắt mờ mịt mà hỏi: “Ta không nên báo thù sao?”

Trong ánh mắt của Kỳ Phóng bỗng nhiên xuất hiện vài tia tiểu ý, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai Tông Linh.

Linh không thể tưởng tượng được mà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Kỳ Phóng, cười nói: “Phóng, ta không biết nguyên lai người lại hư hỏng như vậy đấy!”

Y quay đầu đối với quốc vương phát run một bên, ác ý mà cười: “Ta quyết định không giết người, bắt quá muốn người cho ta mấy thứ.”

Quốc vương thở dài như trút được gánh nặng, gật mạnh đầu nói: “Hảo hảo! Người Trung Nguyên nói chuyện rất thẳng thắn! Người cứ mở miệng, bất kể bao nhiêu tiền tài bảo vật ta đều dâng tặng!”

“Ân, ta đây đã có rồi!” Linh cười sáng lạn như hoa, bỗng nhiên đường kiếm bay nhanh ra.

“Ah!!!!!!” Quốc vương bùm lấy hạ thân giống như con nhím mà hét rầm lên, “Người!!!!... Tại sao!!!” Hắn đau đớn nói không nên lời.

“Ta đoạn mệnh căn của người thì sao nào? Tính mạng của người giữ lại, ta nói thì sẽ giữ lời! Ta còn một vật muốn lấy từ người, nghe nói người có một nhi tử phải không? Ta muốn người ném thủ mùi vị khi chết

không có người đưa tiễn!” Linh lạnh lùng nói.

Trong chốc lát, ôm Kỳ Phóng ra cửa lòi tay kéo nam hài bay ra biển trời đêm tối...

Quốc vương giống như điên cuồng, bùm lấy nửa thân dưới chạy ra khỏi gian phòng. “Người đâu, mau tới!!...Nhanh đi tìm hài tử ta trở về...Ta chỉ có một nhi tử!!!!!!”

Nhưng mà, tất cả mọi người đã bị Kỳ Phóng cùng Linh điểm huyết ngủ, mặc ông ta gọi như thế nào cũng không tỉnh dậy....

«Kết»

Ôn tuyền ở Ly Sơn.

“Ân... Linh Nhi, chỗ kia, dừng!!”

“Chỗ này, rất thoải mái sao?”

“Ân... Ah!! Thật thoải mái!! Lại đến!!”

“Chỗ này sao sao?”

“Ân...”

“Chỗ này sao?”

“Tốt... Thoải mái!!”

“Này!! Này hai người các người đừng có phát ra thanh âm hạ lưu như vậy được không! Khó nghe muốn chết!!!” Thanh âm trong trẻo vang lên, thanh âm thuộc về thanh niên trẻ nên càng trở nên thanh thúy, “Còn nữa, hai tên khốn kiếp này cột ta vào cây này làm gì? Muốn nấu ta lên ăn sao?”

“Phóng, người nghe một chút, chỉ cần nghe thanh âm mát xa của chúng ra liền chịu không nổi. Ai! Thật là thanh xuân xúc động nha!!” Thanh âm ác ý mát lạnh bên tai, bỗng nhiên liền hướng thiếu niên nói lớn: “Đoan Mộc Hoàng nói y rất thích người, sẽ tìm tới người để chơi ‘trò chơi’ lần trước. Người ngoan ngoãn ở đây chờ y đi a!”

Thanh âm thiếu niên thật lâu không vang lên, hai người đang ở ôn tuyền nghĩ phỏng chừng thiếu niên nhớ tới ‘trò chơi’ xấu hổ kia không dám nói nữa, không khỏi nhìn nhau cười, ôm nhau âu yếm.

Xuân sắc khôn cùng, bọn họ nguyện làm uyên ương không làm tiên, bên nhau, hết thảy mọi chuyện đều hoàn mỹ tốt đẹp, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu...

=====

(1) Thuộc chùm thơ vô đề của Ly Thượng Ẩn

Dịch nghĩa:

Khó gặp nhau mà cũng khó xa,

Gió xuân đành để rụng trăm hoa.

Con tằm đến thác tơ còn vương,

Chiếc nệm chưa tàn lệ vẫn sa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-uong-thac>